

Fagforening ut mot SV-pamp i NSU, se side 15!
Gangsterveldet i Chateau Neuf, se side 8!

nr. 2, 1977

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

4. årgang Kr. 3,-

HVA MÅ GJØRES

**extra mye
kvinnestoff!**

Streikesabotører med buksa nede, se side 7!
Lånekassa fordobler lånet ditt!, se side 15!

kommentar

vi er i mål

Så er sluttstrek satt for den store innsamlinga til vårt eget rotasjonstrykkeri. Under ledelse av AKP(m-l) har den kommunistiske bevegelsen i Norge gjennomført et kjempeløft. Bare i løpet av de siste 18 månedene har det ialt blitt samla inn mer enn 5,5 millioner kroner! Kommunistene og andre progressive over hele landet har lagt kreftene til for å sikre dette flotte resultatet.

NKS hadde satt seg som mål å samle inn 100.000 kroner i den siste etappen, og dette målet overoppfylte vi. Ialt kom det inn nesten 110.000 kroner!

Idag står den nye rotasjonspressen på plass, og dagsavisen «Klassekampen» skal trykkes på den. Men i tillegg til pressa har vi også fått et komplett moderne offsettrykkeri, med setteri, reproavdeling og alt annet som hører til. I tida framover vil dette være en viktig ressurs, ikke bare for kommunistene, men også for arbeidsfolk og andre som går ut i kamp, for progressive fronter og folkelige organisasjoner.

Viktig er det også at denne store innsamlingskampanja for tusevis av progressive har vært en skole i nødvendigheten av økonomisk sjølberging. Langt flere forstår idag den strategiske betydninga av at et revolusjonært parti er økonomisk uavhengig av borgerskapets stat, og at vi bare har klassebevisste mennesker over hele landet å stole på.

Kampen for å styrte borgerskapets diktatur vil også bety nye store økonomiske løft i tida framover. Nå står vi foran et nytt Stortingsvalg. Dette og andre oppgaver vil kreve ny innsats. Men vi ser framtida trygt i møte. Rotasjonsinnsamlinga har vist oss hva som er mulig, og vil være en lysende inspirasjon når nye utfordringer står foran oss!

på vandring

May-Lisbeth Myrhaug, har gått av fra stillingen som nestleder i Norsk Studentunion. Årsaken er at hun ikke lenger kan «forsvare å stå som medlem av SV — et parti som stadig vakler mellom å representere et småborgerlig og borgerlig klassestandpunkt i arbeiderklassen». Dermed har to av SVs 5 medlemmer i Arbeidsutvalget i NSU meldt seg ut på kort tid.

Nå må ingen tro at dette er et uttrykk for at de studentfiendlige pampene i NSU-ledelsen har kommet på bedre tanker. Årsaken er snarere den at etterhvert som stadig fler avslører SVs åpent reaksjonære politikk f.eks. i streikestøttearbeidet, blir det vanskeligere for sanne opportunistene å forsvare dette partiet.

Myrhaugs utmeldelse fra SV bekrefter dette fullt ut. I NSUs arbeidsutvalg har hun vært en av dem som mest konsekvent har stått på student- og arbeiderfiendtlige standpunkter. Hun stemte f.eks. mot støtte til Zinken-arbeiderne under streiken i Odda. Derfor er det heller ikke overraskende at hun nå lett finner sin plass i «Kommunistisk» Universitetslag!

Vi tar dette som en bekreftelse på KULs og SVs grunnleggende felles karakter, at de begge er organisasjoner som i marxistisk frakk sprer borgerskapets interesser blant ungdom under utdanning.

«den demokratiske fascismen»

Revisjonistene med åpen støtte til gorilladiktaturet i Argentina.

Den fascistiske militærjuntaen i Argentina er en av USA-imperialismens mest trofaste støttespillere. Den er godt kjent bl.a. for å drive heksejakt på chilenske flyktninger som utleveres til Pinochet. I Argentina dømmes revolusjonære til

døden eller lange fengselsstraffer, og juntaen støtter aktivt fascist-gruppa AAA som har «spesialisert» seg på å skyte ned progressive på åpen gate. Utallige vitner kan forteller om brutal tortur og undertrykking.

Juntaleder Vilela vil gjerne framstå som «demokrat». Derfor er 13 politiske partier formelt «tillatt», dog med den begrensning at de ikke får drive politisk arbeid! Men samtlige partier som kaller seg «arbeiderpartier» o.l. er totalt forbudt.

Nei, forresten, det finnes et unntak: Det Moskvatro revisjonistpartiet! Hvorfor fascistjuntaen gjør et unntak for dette partiet, skjønner en godt når en hører disse uttalelsene fra viseformannen i revisjonistpartiets ungdomsforbund, Eduardo Gutiérrez:

«Fascismen, med støtte fra CIA og monopolgruppene, forsøker å gi verdensopinionen et forvrengt bilde av Argentina. De snakker om forbrytelser, totur, fenglinger og andre grusomheter. Hensikten er å skape en anarkistisk situasjon som tvinger fram en solid fascistisk regjering.»

Om militærjuntaen og revisjonistenes vei til frigjøring for argentinas folk, sier Gutiérrez:

«Argentinas regjering tenderer mot demokrati, mens den chilenske innfører fascismen. Beviset er at militærjuntaen i Buenos Aires ikke har forbudt de politiske partiene. De består, de fortsetter å leve. De tretten viktigste (blant dem oss) venter, selv nå mens de ikke utfører noe politisk arbeid, på det gunstigste øyeblikket for å gjenoppta arbeidet. Det vil ikke vare lenge.»

Nei, kanskje innser juntaen at revisjonistene hører til de mest konsekvente talsmennene for den fascistiske undertrykkinga av arbeiderklassen og folket, og at de derfor vil være best tjent med å legalisere dem fullstendig. Tydeligvis er det i alle fall ikke revisjonistene sjøl det står på!

«negativ følelsesladning»

Direktør Holthe.

Det finnes mange måter å bortforklare hatet til arbeiderklassen mot det kapitalistiske systemet. Nedenfor har vi saksa fra «Norsk Hydro» som er organ for aksjonærer i bedriften ved samme navn.

Da direktør ved Norsk Hydro blir spurt om hvorfor ordet profitt ikke er særlig populært, men snarere et skjellsord kommer han med følgende filologiske forklaring:

«Så påståes ofte, men i virkeligheten tror jeg ikke det er sant. Det som imidlertid er riktig er at det gjennom en hundre års tid eller så er innarbeidet i dette ordet en viss negativ følelsesladning. Dertil kommer at selve ordet ikke klinger særlig godt i vårt språk. Det er et fremmed ord. På engelsk hvor det hører hjemme er «profit» mer nøytralt, i likhet med «overskudd» eller «fortjeneste» som er dekkende norske ord.»

klassekamp ved bridgebordet

Vi har med dette den store gleden av å invitere våre lesere med oss i bridgeselskap. Nærmere bestemt hjemme hos finansmekler Leon Bodd. Den i aften så strålende opplagte vert presenterer oss for deltakerne i partiet: For å gjøre det mer «levende» for de gode borgere rundt bordet fordelt seg på to lag, det «sosialistiske» anført av nestformann i LO, snarlig tiltredende arbeidsdirektør Odd Høydahl, videre tidligere industriminister, styremedlem i div. statsmonopoler Kjell holler, nyhetsredaktør i Arbeiderbladet Thor Bjurstrøm som sammen med redaktøren av LO-organet «Fri Fagbevegelse» Knut Ribu utgjør de «sosialistiske» to tredelene av selskapets propagandaministerium.

Det «borgerlige» laget ledes av verten selv, som uavbrutt skryter av sin mulige parlamentskarriere, han backes opp av formannen i Dagbladets styre (avd. for prop. og sensur), høyesterettsadvokat Bjørn dalan, sønnen til en gammel Kristelig Folkepartipolitiker — i intim kontakt med høyere makter, Jon Wikborg og sist men i sterk ekspansjon, medlem i Garantistitutet for skip og borerigger, høyesterettsadvokat Christian Haneborg.

Akk... hva skulle man ha gjort uten sine hobbies? Da fikk man vel opprette enda et statlig råd av det offisielle slaget, et råd for rask og sleip nedlegging av streiker for eksempel. For det var vårt koselige brigdelag som klarte å «løse» sykepleiernes streik på en, i følge vårt propagandaministerium, så «artig» og «ukonvensjonell» måte i 1972. Akk...

spøkelser ved høylys dag

NTB-bildet som avslører revisjonistenes løgner.

Prins Juan Carlos og hans fascistiske støttespillere i Spania frykter med rette marxist-leninistene i PCE (ml). Av den grunn publiserer den fascistiske pressa i Spania med jevne mellomrom meldinga om at PCE(ml) er oppløst. Hensikten er sjelsagt å forvirre folk.

Nå har disse løgnaktige påtanden også fått vannbærere her i landet. Ikke overraskende er det ledende folk innafor SV som sprer dem.

1. februar publiserer nemlig SV-redaksjonen i «Universitas», studentavisa ved Universitetet i Oslo, en artikkel om Spania. Det heter der blant annet at PCE(ml) «oppløste seg sjøl i midten av

september».

Nå er det langt fra nytt at slike folk serverer løgner om de revolusjonære i andre land og om den antifascistiske og anti-imperialistiske kampen i verden. Vi kjenner alle løgnkampanja om Kina og Chile. Hensikten er nå som før å bekjempe ei revolusjonær linje, og å framstille ulike revisjonistgrupper og sosialimperialismen som folkenes frigjørere.

Men i dette konkrete tilfelle er det ekstra lett å stikke hull på løgnene deres. Den 17. januar i år publiserte nemlig Norsk Telegrambyrå et bilde fra en illegal demonstrasjon for løslatelse av alle politiske fanger i Spania. Demonstrasjonen ble holdt i

Madrid dagen før, dvs. 16. januar. Og hva annet ser vi i spissen for toget enn PCE(ml)s transparent, mer enn tre måneder etter at partiet i følge «Univeritas» ble nedlagt!

For Juan Carlos og «Univeritas»-redaksjonen er dette sikkert spøkelser ved høylys dag. For dem som støtter det spanske folkets kamp er det en ny bekræftelse på at kommunistene spiller en aktiv rolle i den antifascistiske kampen.

Avslør revisjonistenes løgner i det internasjonale solidaritetsarbeidet. Styrk støtten til Spanias folk!

HVA MÅ GJØRES» er avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund.

Adresse:
Boks 2072, Grünerløkka, OSLO 5
Postgiro 2.23.26.43.

HVA MÅ GJØRES

Utkommer med 7 nummer pr. år.
Abonnementspris kr. 20,- pr. år.

Ansvarlig:
Bernt Holtmark
Trykt i offset hos A/S
Duplotrykk, Oslo.

De fleste steder blir det to tog 8. mars, men bare ett av dem forsvarer kvinnenes interesser. Det andre toget motarbeider den kampen kvinnene har reist for sjølbestemt abort og daghjem, det går mot kvinners rett til arbeid, det forsvarer den reaksjonære ideologien om at kvinner bare skal være opptatt av kroppen sin og ikke av politikk og samfunn, det støtter ikke kvinnene i den 3. verden på deres egne vilkår, men oppfordrer dem i stedet til å legge ned våpnene i kampen mot imperialismen.

Bare 8. mars-gruppenes tog reiser konsekvent kamp mot all kvinneundertrykking. Valget står ikke mellom to bra tog 8. mars, men ett tog som fremmer kvinnes interesser og et som går mot dem.

La oss belyse dette med noen enkelte eksempler.

KVINNENE KREVER SJØLBESTEMT ABORT NÅ!

I over 60 år har kvinnene sloss for sjølbestemt abort. Vi trenger ikke fortsatt kamp, slik Brød og Roser i Trondheim har reist parole om, men sjølbestemt abort nå!

Sist saka var oppe i Stortinget lot SV Otto Hauglin sette sin egen «samvittighet» over kvinnes krav. Det beste er å få stemmer fra både tilhengere og motstandere!

Idag avviser DNA å ta opp forslaget på nytt, mens SV ikke har gjort sjølbestemt abort til en av sine 6 «merkesaker» i valget og beholder den reservasjonsretten Hauglin dekket seg bak.

Dette viser at vi kvinner ikke kan appellere til Stortings-partiene, at bare en brei bevegelse bak sjølbestemt abort nå på kan gi resultater!

BARE GRATIS DAGHJEM KAN GIOS RETT TIL ARBEID!

I Trondheim stiller Brød og Roser parolen: «Barnehagetilbud til alle barn». Ikke engang et ord om prisen! I Oslo frister i alle fall Samarbeidstoget med «Gratis barnehage til alle barn». Men heller ikke dette er ei parole for kvinnefrigjøring.

Barnehage og daghjem er nemlig to

vidt forskjellige ting, i følge den nye barnehagelova som SV stemte for på Stortinget. I lova er «barnehage» fellesbetegnelse på alle slags tilbud: daghjem, 4—6 timers barnehage, ulike korttidstilbud, dagmamma osv.

Bare daghjem vil gjøre det mulig for kvinnene å delta på lik linje med mannen i den samfunnsmessige produksjonen, en viktig forutsetning for full kvinnefrigjøring. Og bare gratis daghjem vil gjøre det til et reelt tilbud for alle som trenger det.

De andre toga reiser paroler for daghjemskampen som fortsatt vil lenke det store flertallet av kvinner til huset!

BARE ETT TOG FOR KVINNEFRIGJØRING!

RETT TIL ARBEID!

Grunnlaget for kvinnes annenrangs stilling i samfunnet finner vi i at vi holdes utafør deltagelse i den samfunnsmessige produksjonen. Verken husmorlønn, deltidsarbeid eller deling av husarbeidet kan fjerne kvinneundertrykkinga.

Brød og Rosers tog krever «lønna arbeid». Siken alt arbeid i produksjonen allerede er lønna, må dette være et krav om husmorlønn. Det er et reaksjonært krav. Husmorlønn kan aldri bli noe annet enn en symbolsk trygd som ytterligere vil lenke kvinnene til hjemmet, og som vil gjøre det mindre «katastrofalt»

når kvinnearbeidsplasser legges ned. Dette fordekke framstøtet for et reaksjonært krav må avvises!

KVINNENE ER MOT IMPERIALISMEN, IKKE FOR DEN!

Enkelte steder hevder de som står bak de alternative arrangementene at imperialismen ikke har noe med kvinnefrigjøring å gjøre. De vil nekte kvinnene å reise kamp mot sin verste fiende, de underslår at så lenge det finnes imperialismen vil det finnes kvinneundertrykking.

Men i Oslo har Brød og Roser og Samarbeidstoget gått lenger. Der stiller de den åpent pro-imperialistiske parolen «Stans kapprustninga, — nei til globalt sjølmord». Er det ikke som å høre herrene Bresnev og Ford når de prøver å lulle verden i søvn, mens de sjøl ruster som aldri før for å forbedre en ny krig?

Anti-imperialister er mot imperialistenes opprustning, men ikke all opprustning. Over hele verden styrker frigjøringsbevegelsene sin kamp mot imperialismen. De har lært at bare væpna kamp kan gi dem seier, og den opprustninga de gjennomfører støtter vi ubetingt!

Samarbeidstogets parole angriper de undertrykte væpna kamp mot undertrykkerne og markedsfører Fords og Bresnevs propaganda på 8. mars!

BARE ETT TOG FOR KVINNEFRIGJØRING!

Disse eksemplene illustrer klart at det bare går et tog 8. mars som peker fram mot full kvinnefrigjøring, og som reiser de riktige parolene for kvinners kamp idag. For oss som vil avskaffe all kvinneundertrykking kan det ikke være tvil. Vi må fylke oss under fanene i 8. marskomiteenes arrangementer over hele landet. Vi må ta med oss våre lokale krav slik at vi kan vise bredden i kvinnes krav.

Vi står ikke aleine. Over hele verden går kvinner sammen med oss, og kjemper sammen med oss. La oss gjøre rekkene breie og tette på kvinnes internasjonale kampdag!

snill purk,
slem purk...

Bo Widerberg har tidligere laga flere filmer som under ei tynn progressiv maske, fremmer klassesamarbeid under og ei anti-

revolusjonær linje. Det er nok å nevne filmer som «Joe Hill» og «Adalen -31». I sin siste film har han bygd på Sjöwall og Wahlörs bok «Udyret fra Säffle». Dette forfatterparet sprer, trass i visse progressive trekk, revisjonistisk ideologi, spesielt om politiet og deres funksjon.

Derfor er det langt fra overraskende at «Mannen på taket» ikke er blitt noen progressiv film. Tydeligst viser det seg nettopp i framstillinga av politiet. Som i de fleste tradisjonelle «action»-filmer er «dovens voktere» de virkelige heltene og folkets beskyttere, som også publikum tvinges til å holde med.

Det formidende trekket er framstillingen av bakgrunnen for den dramatiske skyteepisoden. Det er politiet sjøl som gis ansvaret for situasjonen som er oppstått: Det var politiet som tok livet av geværmannens kone, ønsket om hevn er derfor forståelig. Dessuten trappes kampen mot den enslige geværmannen opp til det latterlige, politisjefen

foreslår til slutt å sette inn hæren.

Liksom romanen sprer filmen et revisjonistisk syn på politiet. I filmens verden er ikke politiet et profesjonelt og væpna voldsapparat til forsvar for utbyttingen, men en etat der det foregår kamp mellom to fraksjoner: de maktglade, representert ved det drepte «udyret» og hans disipler, mot den trauste, saklige politimann av hovedpersonen Becks type. Dermed kan statens voldsapparat skifte karakter dersom det blir et stort nok antall «progressive» politifolk.

Filmen er «kritisk» til politiet, men kritikken er av Dagblad-typen — man syns det er for jævlig at purken banker opp uskyldige 13-åringer. Det er en borgerlig film som ikke bidrar til å avsløre politiet som en viktig del av statens voldsapparat, heller ikke evner den å forklare hvordan 100 politifolk daglig kan settes inn mot streikende bryggerarbeidere, mens borgerskapet roper om underbemanning og stadig høyere bevilgninger.

glansbilde av borgerdiktaturet

«Alle presidentens menn» er filmen om avdekkingen av Watergate-saken. Watergate er Det demokratiske partiets hovedkvarter i Washington. Saken, og filmen, begynner med et innbrudd her.

Under deknningen av rettsaken mot de som ble arrestert for innbruddet blir Washington Post-reporteren Bob Woodward (Robert Redford) klar over at dette ikke er noe vanlig innbrudd. Sammen med Carl Bernstein (Dustin Hoffman) begynner han

en dramatisk og spennende jakt etter løse tråder — en jakt som til slutt ender i Nixons avgang.

Filmen er dyktig laget. Spesielt vellykket er opptakten hvor bare reporterne handlinger blir vist, tilskuerne holdes i like stor villrede om motstandernes disposisjoner som journalistene var det i sin pressejakt. Sjøl om resultatet er kjent, vet de fleste lite om detaljene.

Filmen er en hyllest til det borgerlige «demokrati», til «trykkefriheten» og i bunn og grunn til den ene imperialistiske supermakta, USA. Fordi: Nixon og hans bande i det hvite hus framstilles som «avvikerne» som avsløres av representantene for «det virkelige USA», redaktøren og journalistene i Washington Post. Det sies eksplisitt at det det gjelder er forsvaret av USAs grunnlov og USAs tradisjon. Nixon er smusset i den demokratiske maskinen — men se: «demokratiet» viser sin styrke nettopp ved å utskille smusset.

Og igjen er det duket for «the American Dream»: glansbildet Jimmy Carter skal dekke til den råtten skåpen ved borgerdiktaturet som tøytt fram under Nixon.

«Alle presidentens menn» er en viktig film for borgerskapet, i Norge såvel som i USA. At bestikkelser, underslag og oppkjøp er uungåelig i et kapitalistisk samfunn må bortforklares. I stedet må det propaganderes at på bunnen er allting godt: Når Nixon er borte, er USA igjen fredens, frihetens og demokratiets bastion i verden.

Verdens folk kjenner «demokratiets» glansbilder. De veit at det mest glinsende av dem alle, John F. Kennedy, bl.a. starta opp folkemordet i Vietnam. Og de veit at før de har feid bort alle glansbildene, både dem som messer «fred og nedrustning» fra Moskva og fra Washington samt alle de andre — vil de måtte tåle filmer som denne nettopp for at de skal bli lurt bort fra å gjøre det.

Bryggearbeidarar til «Hva må gjøres»:

«Hva må gjøres» har vore og snakka med Audun Vangsnes, bryggearbeidar og medlem av streikekomiteen under bryggearbeidarstreiken. Her legg han fram viktige røynsler frå streiken. Bryggearbeidarane kjempa i tre veker mot reiarkapitalen, politi, streikebryteri og sitt eige forbund, og vann full siger.

STØTTEN HAR VORE ENORM

— Kva er dei viktigaste røynsle de gjorde under streiken?

— Det som er viktigast etter mitt syn er at vi har fått sett støtten blant vanlig arbeidsfolk, og særleg blant streikestøttekomiteane. Støtten har vore heilt enorm, og hjalp oss veldig mye. Det har vore mykje støtte mellom fagorienterte og, så og seia over heile landet.

STRIKESTØTTEKOMITEANE KAN IKKJE VURDERAST HØGT NOK

— Det har vore retta ein del harde åtak mot streikestøttekomiteane, mellom anna frå folk som seier seg å støtte dykk. Kommenter?

— Streikestøttekomiteane — utan dei kunne vi ikkje halde ein streik i gang. Støtte frå fagforeningar, det er bra det og, men støtten frå streikestøttekomiteane har vore av uvurderleg hjelp. For

jentene ved Hestvik i Bergen.

FORBUNDET SOM AKTIVE STRIKEBRYTARAR

— Heilt kort, kva røynsler gjorde de med forbundet dykkar, Norsk Transportarbeidarforbund?

— Eg vil ikkje nemne det med namn eingong. Dei dolka oss i ryggen heilt frå streiken starta. Vi har ikkje fått noko støtte derifrå i det heile tatt. Det hadde eg ikkje venta heller. Det verste er at dei har gått ut mot dei andre havnearbeidarane som har freista å støte oss og. Trakassert dei, truga med oppseiingar og økonomisk ansvar, om dei støtta oss i kampen vår og nekta å ta Oslo-last.

Så forbundet står ikkje høgt i kurs hos oss på brygga. Tvert om.

POLITIET BERGA STRIKEBRYTERIET

— Politiet verna om streikebryteriet?

— Politiet var i aksjon heilt frå

heile tida og få minst mogleg splittingsfreistnader. Det var litegrann av det, men svært lite. Og at vi greidde å halda streikebryteriet på eit visst nivå.

— Kvifor bøyde arbeidskjoeparane av til slutt?

— Dei skjønna at dei ikkje kom nokon veg. Dei kunne kanskje klare å dra det ut, men dei ville ikkje klare å knekke oss, veit du. Dei kunne dra det ut ein, to og tre veker, men vi ville ha halde fram med streiken til vi hadde vunne. Om det hadde vore ein månad eller to, så hadde ikkje det spela nokon rolle. Vi hadde halde på heilt til vi hadde fått sigeren vår. Vi ville ikkje i det heile tatt gå med på noko kompromiss, vi ville ha den gamle avtalen vår attende.

— Nå da de har sagra, freister enkelte å få det til som om det var aktivitet i regjeringskorridorane o.l. som gjorde at de vann fram?

— Det gamle styret i Bryggearbeidarforeninga vil gjerne ha all

«Det var politiet som hjalp streikebrytarane til å utføre det skitne arbeidet sitt».

«VI HAR LÆRT Å SLÅ ATTENDE!»

under ein streik er det klårt at ein må ha pengar, utan pengar kan aldri ein streik klare å vare lenge. Utan økonomisk ryggrad er du heilt hjelpelaus, så streikestøttekomiteane, dei kan ikkje vurderast høgt nok. — Sjøl om det er mange som freistar å rakke ned på dei, så er synet mitt at dei har gjort ein kolossal jobb.

— De vedtok da streiken var slutt å bevilge 1000 kroner til Streikestøttebevegelsens Informasjonskontor i Oslo?

— Ja, og det er fullt ut fortent. — De fekk også støtte frå utanlandske arbeidarar?

— Vi fekk støtte frå det svenske havnearbeidarforbundet. Det var ein kolossal støtte. For havnearbeidarforbundet organiserer 80% av dei som er organisert mellom bryggearbeidarane i Sverige. 20% er organisert i LO, i transportarbeidarforbundet. Men det gjeld berre 2-3 havner, så i praksis fekk vi støtte frå alle havnearbeidarane i Sverige, utanom desse.

STØRRE FORSTÅELSE FOR ANDRE ARBEIDSFOLKS KAMP NA

— Streiken har styrka solidariteten i arbeidarklassen?

— Ja, absolutt.

Vi har fått meir forståelse for andre arbeidfolks kamp nå, etter at vi har vore i streik sjølve.

Vi har bevilga pengar til bustadarbeidarane. Vi fekk 1000 kroner frå dei med det same steinen vår tok til, og så sende vi 2500 kroner tilbake eit par veker etterpå. Vi har og støtta dei oppsagde ved Furuholmen i Tromsø, med usen kroner, og dei oppsagde

første dagen, tre veker i eitt sett.

— Tykkjer du at de har lært noko om kva interesser politiet tener?

— Ja, det er jo berre ein interesse, — det er eit klassepoliti. Det er i praksis nok med ein telefon frå eit rederi og politiet er der i løpet av ein fem minutters tid.

— De førte ein hard kamp mot streikebryteriet?

— Særleg på Fred Olsen, Søringa var det vanskelig å få gjort noko med streikebryteriet, for der stenger dei portane, så det er ikkje råd å koma inn. Der har dei faste truckførarar som er tilsette av rederiet. Men slik som på Amerikalinjen, var det til og med folk organisert i foreninga vår som gjorde streikebryteri. I enkelte tilfelle blei det gjort freistnader på å kjøre ned streikevaktene våre, rett og slett prøvd å ta livet av folk. Dei skydde ingenting for å få lasta ombord, og særleg på eit par av bilbåtane var det grove tilfelle. Da vi stilte med hundre mann på Hjortneskaia for å sperre der, brukte dei hundre politifolk for å greie å få spreidd oss.

Det som berga streikebryteriet, var politiet sin hjelp, for dersom ikkje politiet hadde vore til stades, hadde streikes vore 100%. Det var politiet som hjalp streikebrytarane til å utføre det skitne arbeidet sitt.

SAMHALD GAV SIGER

— Kva var avgjerande for at de kunne føra streiken fram til full siger?

— Det var damhaldet, det at vi greidde å halde såpass godt saman

Audun Vangsnes:

«Dei som har æra for sigeren, det er alle 200 bryggearbeidarane, som har stått saman og halde stand mot politi og streikebrytarar»

ros for at dei har fått streiken ut av verda. Men dei som har æra av det, det er jo alle 200 bryggearbeidarane, som har stått saman som vi har gjort og har halde stand mot politi og streikebrytarar. Så det er ikkje noko einmannsverk som har fått arbeidsgjevarane til å gje seg, det er samhaldet.

HELSING TIL STYRET I DET NORSKE STUDENTER-SAMFUNN

— Etter at streiken var slutt, sende de også ei helsing til Raud Front-styret i Studentersamfunnet i Oslo?

— Eg synes at dei to møtene eg var på der oppe har vore alle tiders. Og særleg det første, solidaritetsmøtet for bryggearbeidarane, som det blei samla inn 50.000 kr. på. Det var eit veldig godt resultat, og ei giverglede eg ikkje har sett maken til, over heile planet.

— Kva tykkjer du om parolen einskap studentar-arbeidarar?

— Eg har ikkje tenkt så mykje over den, men eg vil seie at stu-

dentane har gjort ganske mykje for arbeidsfolk. Eg har syns at studentane har vore allright før og eg, men det er klårt vi har gjort andre lærdomar under streiken, som vi kanskje ikke har tenkt på før.

— Du var tilstades på eit møte i Studentersamfunnet om streikesabotasje og streikestøttekomitear, der fagleg leiar i SV, Bjergulv Froyen, var ein av innleiarane. Har du kommentar til hans syn på streiken dykkar og streikestøttekomiteane?

— Han prata jo akkurat som stortingsfolka gjer. Han prata nesten ein time om ingenting, gjekk rundt grauten og heldt seg ikkje til saka i det heile tatt. Men til slutt vart han tvinga til å halde seg til det han skulle halde seg til, streikesabotasje og streikestøttekomitear, og han hetsa jo dei til dei grader som ikkje eg har høyrte maken til.

Men den gong Sporveien var i streik, var han jo med og tok imot støtte frå dei, han også!

— Korleis har streiken vore dekkja i massemedia?

— Det har vore både og. Den

som har dekkja streiken dårlegast, det syns eg særleg har vore Arbeidarbladet. Dei har dekkja han på ein heilt feilaktig måte mange gonger, og dekkja han berre frå eit synspunkt. Dei har teke mykje frå arbeidsgjevarane, og lite frå oss. Og dei har teke mykje ut av lause lufta, utan å kontakte oss. Vi har sendt pressemelding til dei, men dei har omtrent ikkje tatt inn det ein gong. Aftenposten har jo tatt sitt frå Arbeidsgiverforeningen, men enkelte aviser har dekkja det bra. Men etter mi mening så har verste avisen vore Arbeidarbladet.

Eg kan ta eit eksempel oppe frå Tromsø, eg var der oppe og prøvde da å få kontakt med «Nordlys», for dei hadde skrive ein artikkel om at vi ikkje ville ta imot støtte eller nokonting, frå noko hald. Dette hadde dei gripe ut av lause lufta. Da eg var der oppe freista eg å få eit intervju med dei, men det nekta dei. Og da veit du kva side dei stod på. Da vi var i Tromsø blei vi nekta adgang til å koma inn på Tromsø mek. verksted. Der hadde styret nekta, og klubbformannen der er jo ein SV-ar. Det same skjedde på ein verkstad i Harstad. Der hadde dei ein klubbformann som var tilsatt på heiltid av bedriften, så du kan tenke deg sjøl kor han stod. Han var vel kjøpt med hud og hår.

KLASSEKAMPEN SIN DEKNING GOD OG SAKLEG

— Korleis tykkjer du Klassekampen har dekt streiken?

— Klassekampen har dekt streiken på ein svært god måte. Klassekampen har vore på brygga heile tida, og omtala streiken på ein grei og sakleg måte.

— Abonnerer du på Klassekampen?

— Ja, eg har abonnert nå etter streiken!

KAMPKRAFTA ER STYRKET!

— Til slutt, Audun Vangsnes, kva betydning vil streiken få for fagforeninga dykkar?

— Vi har fått et sterkere samhold, og utad trur eg det har ganske mykje å seie, fordi dei har fått mykje sterkere respekt for oss nå. Arbeidsgjevarane kan ikkje gjera akkurat det dei vil med oss lenger, for nå veit dei at vi kan ta igjen, slå

tilbake og stå sterkere på krava våre.

Før har dei kunne gjere akkurat det som passer, nå vil vi ikkje la oss hundse lenger!

På sitt siste streikemøte før før de gikk tilbake i jobb med alle krav innfridd, vedtok bryggearbeiderne to viktige uttalelser. De understreker for det første betydninga av den permanente streikestøttebevegelsen, og for det andre at vi er kommet et stykke på vei i arbeidet med å smi en virkelig kamphenhet mellom arbeidere og studenter.

hyllest til streikestøttekomiteene

«De streikende bryggearbeiderne i Oslo takker for den solide innsats store og små streikestøttekomiteer landet rundt har vist under streika vår.

Målretta og energisk innsamling, med garanterte ukebeløp, har gitt oss den økonomiske trygghet som er av alle største betydning for arbeidere i streik.

Vi takker samtidig for at streikestøttekomiteene har hjulpet oss å spre informasjon og kjennskap om grunnlaget for streiken. Bryggearbeiderne i Oslo hilser dere, og takker med å bevilge 1000 til driften av Streikestøttebevegelsens Informasjonskontor i Oslo.»

.... og styret i DNS

«Bryggearbeiderne i Oslo hilser styret i Det norske Studentersamfund. Vi takker samtidig for alle bidrag og innkomne penger fra deres arrangementer. Studenter og annen ungdom har vist oss strålende eksempler på aktivt å støtte arbeidsfolk i kamp.

Vi hilser dere enstemmig under den korrekte parolen: Enhet arbeidere-studenter!»

HUSLEIESTREIK

Kamplinja er i framgang på læresteder over hele landet. Et av uttrykka for dette er at stadig flere leieøkinger på studentheimer og studentbyer møtes med kamp og husleiestreik. I øyeblikket pågår det bl.a. husleiestreiker i Bergen og Bø i Telemark.

«Hva må gjøres» vil i tida framover følge opp de ulike husleieaksjonene blant de utdanningssøkende. Samtidig vil vi bringe fram de erfaringene som blir høsta, og trekke fram lærdommer fra tidligere husleiestreiker.

... på Bø

Elevene på Telemark Distrikthøgskole i Bø er henvist til to studentheimer, Grivi og Gullbring. Begge drives av en sjølstendig stiftelse, der bl.a. den lokale ordføreren sitter i styret.

Fra 1.1. økte stiftelsen hybel-leie fra kr. 300,- til kr. 370,- pr. måned. Styret hevdar at dette var regnskapsmessig nødvendig, men nekta samtidig å legge fram regnskapet!

Studentene kunne sjølsagt ikke godta denne kraftige leieøkinga, og vedtok å møte den med husleiestreik. Idag pågår denne kampen for fullt.

STUDENTHEIMANE TJENER BORGERSKAPET!

Studentheimene er god forretning for borgerskapet i Bø. Gullbring studentheim ble bygd vegg i vegg med Bø hotell, og ved tomtevalget ble det understreka at dette skjedde for å ta hensyn til hotellets behov for utvida drift i sommersesongen. Idag leier hotellet studentheimen i 2 måneder hver sommer for kr. 40.000,-. Dette betyr at hoteller betaler kr.

278,- pr. måned for en hybel, nesten 100 kroner mindre enn det studentene må ut med!

Hotellets døgnpris er 70 kroner. Med 7 dagers belegg er altså det hotellet betaler for en hybel i to måneder tjent inn. Resultatet er sjølsagt stor profitt! for hotellet.

KRISTEN PENSJONATKJEDE

Den andre studentheimen, Grivi, er på direkte billigsalg i sommermånedene. Den leies ut til den kristne pensjonatkjeden Williams as. For hver hybel slipper Williams as unna med kr. 45,- pr. måned!

Studentene er bundet til 10 måneders kontrakter, sjøl om de fleste av dem bare bruker hybelen 9 måneder i året. Det finnes eksempler på at Williams as har leid ut hybler, mens studentene ennå betaler leie, og på at hyblene ikke har vært klare for innflytting når studentene kommer tilbake om høsten.

Studentene i Bø har nå reist kamp mot leieøkinga og krever at stiftelsens styre skal omgjøre vedtaket. Støtt dem i kampen!

... og i Bergen

Studentene ved Fantoft studentby i Bergen har vedtatt husleiestreik fra 1. februar. De nekter å godta en leieøking på henholdsvis kr. 15,- og kr. 30,- for hybler og leiligheter. Denne økinga vil bety at en hybel koster kr. 320,- pr. måned, mens dubletter og leiligheter vil variere mellom kr. 540,- og 570,- pr. måned.

INGEN LEIEØKING!

Leieøkinga ble møtt av brei motstand blant beboerne, og en uravstemning viste at over 70% av dem slutta opp om en husleieaksjon. På allmøtet som tilslutt vedtok streik, stemte bare en mot.

Det viktigste kravet til studentene på Fantoft er: Ingen leieøking! Det innlysende rettferdige i dette kravet viser seg ikke minst

ved at borteboerstipendiet idag ikke engang dekker leiene, mens det egentlig også skal dekke andre merutgifter ved å bo borte.

GAMMEL LEIE NÅ, — OPP-TRAPPING SEINERE!

Inntil videre vetaler studentene på Fantoft gammel leie, men dersom dette ikke gir resultater skal det seinere vurderes opptrapping av aksjonen.

Dette viser at Fantoft-beboerne har lært av tidligere husleiestreiker blant ungdom under utdanning. Nettopp en planmessig opptrapping som hindrer fienden i å legge opp en utmattingstaktikk, er nødvendig for å nå resultater.

«Hva må gjøres» vil i neste nummer bringe en stor reportasje fra husleiestreiken i Bergen. Støtt studentene på Fantoft studentby!

Den nye abortloven er verre enn den gamle:

Abortsøkende kvinner er fremdeles prisgitt de enkelte nemnders moralske og politiske syn.

Den direkte søknadsretten som liksom skulle være et framskritt betyr i praksis uthaling av saksgangen.

§ 14 - samvittighetsparagrafen - åpner

— Den nye abortloven framstilles ofte som et framskritt i forhold til den gamle. Hva har du å si til det?

Elen: — Jeg mener tvert i mot. Den «liberaliseringsloven» vi fikk i 1975 mangler riktignok ikke på store løfter: Kvinnene skulle få lik saksbehandling, sosiale indikasjoner skulle være abortgrunn og kvinnene kunne søke direkte til nemndene. Men det har i praksis vist seg at disse såkalte «forbedringene» har ført til en rekke forverringer for abortsøkende kvinner.

NEMNDENE BESTEMMER

Det er fremdeles nemndene som avgjør om ei kvinne skal innvilges abort. Riktignok så heter det i loven at en «vanskelig livssituasjon» er abortgrunn. Men når det er opp til nemnda å vurdere hva som er en vanskelig livssituasjon for den gra-

abortsøknaden mer effektiv og saksgangen hurtigere. Fungerer det slik?

Elen: — I et Østlandsfylke søkte ei kvinne direkte til det sykehuset hun sokna til. Sykehuset svarte at de hadde så mange søknader at de ikke klarte flere. De sendte derfor papirene videre til et sykehus i et annet fylke. De tok bare imot ankesaker, og søknaden ble sendt tilbake til et annet sykehus i samme fylke den kom ifra. Kvinna ble gående i det uvisse, og måtte finne seg i å bli kasteball mellom nemnder som ikke har plikt til å gi henne hjelp.

Dette er et eksempel på at den direkte søknadsretten ikke gjør saksgangen hurtigere — snarere tvert imot. De kvinner som benytter den får ofte søknaden sin i retur med beskjed om å oppsøke lege først. Slik blir sakene deres

for at helsepersonalet kan nekte å utføre/delta i abortinngrep.

Abortklinikker presser abortsøkende ut av det offentlige helsestell og gjør dem til en pariakaste.

Dette er noen av påstandene som kommer fram i den samtalen HMG har hatt om den nye abortloven med ei jente i Kvinnefronten på Universitetet i Oslo.

utføre eller assistere ved abortinngrep!

— Har du noe eksempler på hvordan samvittighetsparagrafen

treffe, og det er kun sykehus som har det utstyret som skal til ved en eventuell blodoverføring.

Ei annen side ved abortklinik-

Sjølbestemt abort NÅ!

vide kvinne, så kan vi ikke se på dette som et framskritt. På samme måte som den gamle loven fungerer den nye som en klar klasselov! den fører til grov forskjellsbehandling både økonomisk og geografisk.

— I den nye loven står det at kvinna kan søke direkte til nemnda. Denne direkte søknadsretten skulle gjøre behandligna av

forsinka, og det betyr mye når en har 3 mndrs. grensa hengende over seg.

§ 14 - ABORTSØKENDE IKKE RETT TIL BEHANDLING

§ 14 - den såkalte samvittighetsparagrafen er etter min mening det hardeste angrepet som rettes mot kvinnene i den nye loven. Her blir det slått fast at ingen har plikt til å

har blitt brukt mot abortsøkende?

Elen: — Innen mars 1976 hadde 900 leger og sykepleiere skrevet under på at de ville nekte å være med på abortinngrep.

Minst 9 av sykehuse i landet utfører idag ikke abort. På Tynset har de tre sykepleierne som kan gi narkose nekta å delta i abortinngre. Det vil si at disse tre alene kan klare å stenge sykehuset for abortsøkende!

Rana er et av de stedene som har fått merke virkningen av samvittighetsparagrafen. I september -75 kunne en lese i Rana-Blad at de kvinner som hadde fått innvilga abort, kunne få problemer med å få inngrepet gjort i Rana. Dette fordi endel sykepleiere ved Rana sykehus hadde fått medhold hos sosialministeren til å nekte å bistå ved abortinngrepet av samvittighetsgrunner!

Ei kvinne med tre barn, som samme sommer hadde nedkommet med et tvillingpar som døde, ble på sensommeren gravid igjen. Hun søkte abort og ble tre dager seinere lagt inn på Rana sykehus. Hun ble undersøkt, og regna med at inngrepet skulle skje dagen etter. Neste dag får hun beskjed om at inngrepet ikke kan finne sted, nemnda godtar kun medisinske årsaker. Resultatet etter et døgn innleggelse var avslag!

ABORTSØKENDE SOM ANNENRANGS PARIENTER

Hva ser vi videre i den nye loven? Jo, det åpnes mulighet til å få utført abort utenfor sykehus, på egne abortklinikker. Dette er et angrep på kvinners rett til helsemessig forsvarlig behandling ved utføring av abort. Komplikasjoner kan inn-

kene er at de støtter opp under abortmotstandernes reaksjonære syn på abortsøkende som annenrangs pasienter som ikke har krav på den samme behandlinga som andre. Abortsøkende utstøtes som en slags pariakaste.

DNA & SV BEHANDLER KVINNENE SOM STEMMEKVEG

— Det er snart 100 år siden arbeiderkvinnene reiste kravet om sjølbestemt abort. Hva mener du vi kan lære av abortkampen?

Elen: — Siden 1918 har abortsaken vært oppe på Landskvinne-nes møte i Arbeiderpartiet hvert år. Men til tross for at DNA har hatt sjølbestemt abort på programmet i alle disse åra, og sikra seg mange kvinnestemmer på det, har de ikke innfridd dette valgløftet til kvinnene.

Når SV ved stortingsvalget i -72 satte opp sjølbestemt abort som merkesak, sikra de seg også mange kvinnestemmer. Mange kvinner festa sin lit til at SV skulle skaffe dem det som DNA i mange år hadde lovt. Men kvinnene ble lurt igjen? abortsaken viste seg å ikke være noe annet enn valgflesk for SV. For hvem har ansvar for at loven om sjølbestemt abort ikke ble vedtatt? Jo, SV som ga Hauglin reservasjonsrett allerede før han ble nemonert. Og når Hauglin hadde sørget for å sabotere kvinnekrevet, stemte SV i neste omgang for den loven vi har nå — en forverring for kvinnene!

Store ord om kvinnefrigjøring kan ikke skjule at SV i praksis saboterer kvinnes kamp.

Vi må kreve at love om sjølbestemt abort fremmes i neste stortingsperiode, og at det ikke gis reservasjonsrett. Men vi kan ikke lenger stole på at partiene skal skaffe oss sjølbestemt abort. Vi har løst at kampen bare kan vinnes gjennom at vi er mange som organiserer oss og slåss kravet gjennom. Den første prøvekluten på styrken vår blir 8. mars. Til dere som er for sjølbestemt abort, og som er lei av å vente på at kravet skal innfris vil jeg si: Bli med å reis abortkampen i 8. mars gruppen! Slutt opp om parola: Sjølbestemt abort nå! i 8. mars komiteens tog!

- På to og et halvt år har medlemmer og sympatisører av AKP(m-l) samla inn over 5,5 millioner kroner til dagsavisa. Det sier en del av hva folk er i stand til når de blir mobilisert politisk. Klassekampen starta som ei månedsavis for 8 år sia med et opplag på 2.500. Om en måned er den dagsavis, og opplaget nå er rundt 30.000. Ingen ville vel våga å spå ei så rask utvikling da Klassekampen kom ut første gangen.

Det er et medlem av Klassekampens redaksjon som sier dette til «Hva må gjøres» i innspurten før dagsavisa kommer ut.

— Hva med Ny Tids påstander om at dagsavisa står i fare for å bli utsatt?

— Vi har allerede svart på det i Klassekampen. For det første er det klart at vi kommer til å nå målsettinga når det gjelder verving av abonnenter. For det andre ville vi ikke fastsatt datoen dersom vi ikke ville være sikre på å klare det. Vi driver ikke eventyrpolitikk. Det eneste som kan hindre dagsavisa i å komme ut på lovlig vis 1. april er at den blir forbudt. Dagsavisa kom-

starta oppgjøret med Krustsjov-revisjonistene etter kontrarevolusjonen i 1956, har det grodd fram en ny, internasjonal kommunistisk bevegelse som omfatter alle verdensdeler, og som begynner å få stor internasjonal betydning. Klassekampen blir f.eks. ikke den første kommunistiske dagsavisa utenfor de sosialistiske landa. I Frankrike gir marxist-leninistene ut dagsavis på tross av at partiet er forbudt.

100.000, nytter det ikke å skyld på «anti-kommunisme» for å forklare tilbakegangen. Det skyldes at «NKP» er blitt et borgerlig, pro-imperialistisk parti, et parti arbeiderklassen vender ryggen til.

ARBEIDERKLASSENS HOVEDAVIS

— Mange ser kanskje på dagsavisa Klassekampen som ei «supplements-avis», ei avis i tillegg til de borgerlige dags-

vil absolutt ikke bli et annonseorgan prisgitt stat og monopolkapital. Likevel sier vi at Klassekampen skal bli arbeidsfolks hovedavis. I Klassekampen er hver side fylt med stoff arbeidsfolk trenger. Skreller du bort en del «service»-stoff i ei borgerlig avis, står det ikke noe der som arbeidsfolk ikke kan være foruten. Ta bryggestreiken i Oslo. Vi delte ut avisa til bryggearbeiderne under hele streiken. Den blei revet bort.

- Klassekampen skal ikke bli ei «supplements-avis»!

mer — det veit borgerskapet, sjøl om de og revisjonistene intenst ønsker noe annet.

DAGSAVISA - RESULTAT AV EN RIKTIG POLITIKK

— Denne store framgangen på så kort tid skyldes at avisa er organ for et kommunistisk parti, et parti som har forsvart marxismen-leninismen mot revisjonismen, et parti som har ført en politikk i arbeiderklassens tjeneste. Samtidig er det viktig å huske på at AKP(m-l) er en del av en ny internasjonal kommunistisk bevegelse. Etter at kommunistpartiene i Kina og Albania

VI STOLER PÅ MASSENE

— Ei kommunistisk avis forlitr seg ikke bare på en handfull «profesjonelle». Framgangen til dagsavisa vil stå og falle på om vi klarer å mobilisere arbeiderklassen og de breie laga av arbeidsfolk til både å skrive i avisa, til å spre avisa, til å verve stadig nye abonnenter til avisa. Det hjelper heller ikke hvor «faglig» dyktige de som lager avisa er, dersom den degenererer til å bli ei revisjonistisk avis. Når «NKP»s avisa «Friheten» i dag er ei ukeavis på 6.000 i opplag, trass i at den etter krigen var den største dagsavisa i Norge med et opplag på over

avisene. Hva sier du til det?

— Dagsavisa Klassekampen skal bli arbeiderklassens hovedavis. På den ene sida betyr det at den skal være ei politisk allsidig avis i enda større grad enn før. Vi vil ikke konkurrere med borgerpressa i sensasjonsjournalistikk. Når vi skriver om ulykker, er det fordi de som alle andre foreteelser i samfunnet har klassekarakter. Vi vil aldri dekke slike saker på samme måte som borgerpressa. Det viktigste for oss er å forklare hvorfor ting skjer.

På den andre sida kan ei 8 siders avis ikke dekke alt som skjer. Og vi

Hvorfor? Fordi avisa var den eneste som skildra streiken fra arbeidernes synspunkt. For dem var vi såvisst ikke noe «supplement» til VG eller Dagbladet. Eller ta ungdommen på Stovner i Oslo. De fleste hadde knapt hørt om avisa før kampen mot det reaksjonære vaktkorps starta. De tok med seg bunker av avisa og delte den ut i skoleklassene, til foreldre osv. For dem var Klassekampen hovedavisa, den avisa som tok deres standpunkt.

BEKJEMP DEN REAKSJONÆRE STUDENTHETSEN

— Trenger studentene Klassekampen?

— Borgerskapet og de moderne revisjonistene får ikke ofte nok på-

stått at AKP(m-l) er et «studentparti». Men AKP(m-l) er et arbeiderparti. Som et kommunistisk arbeiderparti støtter vi studentenes interessekamp, og AKP(m-l) har et sterkt kommunistisk studentforbund.

Vi skal merke oss at det i dag først og fremst er SV-ledelsen og «NKP» som går i spissen for studenthetsen, som har overtatt DNAs rolle på universitetene. Når SVs faglige leder Bjørgulv Froyen fra talerstolen i DNS raljerer over «sjølproletariserte studenter», er det ikke bare komisk, ettersom han sjøl er en tidligere, medisinerstudent. Han følger opp en svart og reaksjonær tradisjon. Studenthets og hets mot intellektuelle har i historia ofte kjennetegna politiske bevegelser av bruneste merke.

STYRK DEN PROGRESSIVE STUDENTBEVEGELSEN

Det er viktig at vi i dag har en sterk progressiv studentbevegelse. Det er viktig at vi har en progressiv

studentbevegelse som slåss mot imperialismen og fascisme i stedet for å støtte den.

Fordi AKP(m-l) er et kommunistisk parti, og Klassekampen ei kommunistisk avis, ønsker vi å styrke alliansen mellom studenter og arbeidere, og vi ønsker å utbre kommunisme blant studenter. Ikke på noe annet sted enn universiteter og høyskoler blir folk proppa så fulle med falsk «marxisme».

— Klassekampen som dagsavis må de det som ei viktig oppgave å ta opp studentenes krav, støtte kampen, og avsløre den reaksjonære påstanden at om denne kampen står i motstrid til interessene til resten av det arbeidende folket. Denne påstanden er de moderne revisjonistene i dag de ivrigste til å fremme. Klassekampen skal bli ei avis som studenter ikke kan være foruten. Tegn abonnement på dagsavisa dersom du ikke allerede har gjort det — very venner og studiekamerater som abonnenter på dagsavisa nå!

I tida framover må løssalget holdes oppe, men verving av abonnenter må komme i første rekke.

Et slag i trynet på DKSF!

I slutten av januar var det uravstemning på Historisk-Filosofisk institutt ved Universitet i Oslo. Avstemninga gjaldt kretsinnordninga for valgene til Studentrådet og Fakultetsrådet. I 1972 blei det ved uravstemning vedtatt at fakultetet skulle være delt i 7 kretser. Opp mot dette hadde DKSF og Sosialistisk Offensiv stilt forslag om å gjøre HF til en stor-krets.

Tre kretser — Nordisk, Historie og Chateau Neuf — stemte for å opprettholde den gamle ordninga. Totalt for fakultetet blei det også flertall for 7-kretsordninga. (694 mot 554 stemmer).

NEDERLAG FOR DE KONSERVATIVE

Resultatet var en stor seier for studentene på fakultetet i kampen mot gjennomføringa av statsdiktatet, og det var et svinende nederlag først og fremst for DKSF. Dagene før avstemninga hadde de drevet en hektisk kampanje for å få studentene til å

sveige stor-kretsen. Sin vane tro prøvde de å gjøre avstemninga til et valg for eller imot AKP(m-l) og spydde ut løgn på løgn om «manipulasjoner»

STATSDIKTATET VIL FJERNESMÅKRETSENE

Uravstemninga var ei oppfølging av den reaksjonære valg-

ordninga som ble vedtatt sist høst. Formålet med denne ordninga er først og fremst å sikre staten lojale student-representanter og hindre grunnplankontrollen over representantene. I tråd med dette legger valgordninga i praksis ned forbud mot enmanns-kretser der representantene velges fra et fag og kan stilles til ansvar overfor studentene på faget på allmøter.

Staten/Kollegiet ønsker størst mulig kretser: Hele HF en krets, hele SVen krets osv..... Valg etter en slik ordning kan bare bli rene partivalg der det uorganiserte studentflertallet blir spilt utover sidelinja. Representantene blir ikke lenger ansvarlig overfor studentene på faget, de representerer bare seg sjøl og det partiet de stilte til valg for. Faggruppene vil ikke lenger kunne binde representantene sine til å føre fram saker de mener er viktige. Representanter kan heller ikke kastes om valgloftene brytes.

HF: EN PRØVEKLUT FOR STATEN

Staten vil ha vekk alle enmanns-kretser, men i denne omgangen var det bare HF som fikk ordre om å holde uravstemning. HF er blinka ut som prøveklut. Derfor var det av stor betydning ikke bare for studentene på HF, men også på resten av universitetet at Storkretsen blei slått tilbake. Nå vil det bli vanskeligere å fjerne enmannskretser på andre fakultet, sjøl om statsdiktatet gir Kollegiet «rett» til å tvinge gjennom storkretser.

Vi må aldri la dette skje og her som i andre saker er det vår egen kamp og mobilisering som avgjør. Vi må fortsatt stå på at det er studentene i den enkelte krets og ingen andre som kan avgjøre hvordan valgene skal gjennomføres. Vi må reise kampen overalt der gjennomføringa av statsdiktatet bryter med de reglene studentene sjøl har vedtatt.

ABONNER PÅ DAGSAVISA KLASSEKAMPEN NÅ!

Fra 1. april 1977 vil Klassekampen komme ut hver dag, med ei 8 siders side 5 ganger i uka samt en 16 siders side hver onsdag.

TILBUD:

- Abonnementprisen på dagsavisa er 400 kroner for et helår, 200 for et halvår, 100 for et kvartal og 34 for en måned.
- Abonnerer du på dagsavisa NA, får du i tillegg den nævnte to-ganger-uka-avisa gratis fram til 1. april. Dette tilbudet gjelder uansett om du abonnerer for et helår eller bare for kortere tid.
- Gjelder du å abonnere bare på den 16-siders onsdagsutgaven en gang i uka, koster det 50 kroner for et helår, 45 kroner for et halvår og 25 kroner for et kvartal.

SEND BESTILLING:

Jeg ønsker å abonnere på dagsavisa Klassekampen i mnd. fra 1. april.

Jeg ønsker å abonnere bare på onsdagsutgaven i mnd. fra 1. april.

Namn

Adresse:

Postnr. og steds:

Send klippa til Klassekampens distribusjon, pb. 2046, Grønneholia, Oslo 5

KLASSEKAMPENS LYDARIS for blinde og synshjelpa kommer ut hver måned. Den koster 60 kr. for et halvårsabonnement, 20 kr. for et halvår. Bestilles fra samme adresse.

Lørdag 29. januar var det duket til stormøte i Det Norske Studentsamfund. «Streikestøtte eller streikesabotasje?» var møtetittelen. Den ene innlederen var Hans Sekse, tidligere formann i fagforeninga på Zinken i Odda. Den andre var Bjørgulv Froyn, SVs nyvalgte faglige leder.

Storsalen i Chateau Neuf var fylt til siste plass, og alle fikk en kveld de seint vil glemme.

FROYN I LEVERAAS FOTSPOR

Hovedinnledningen til Froyn var et sammenhengende rabiat angrep på streikestøttekomiteene. «En viktig brikke i sosialdemokratiets bevisste spill for å hindre en progressiv utvikling i arbeiderklassen», kalte han dem bl.a. Innledningen var totalt blotta for konkrete eksempler som kunne gi de grove påstandene han satte fram noen som helst gjennomslagskraft. Men i likhet med DNA sekretær

engang vente til hovedpunktet før anledningen bød seg!

MOT STØTTE TIL HUSTAD-ARBEIDERNE

Styret hadde invitert en av de streikende ved Hustad & Co. i Trondheim til møtet, og salen hilste henne spontant med stående applaus. Bare 2 av de nesten 1100 ble rolig sittende. Den ene var Bjørgulv Froyn. Den andre var Morten Jørgensen, nyvalgt leder for SV på Universitetet!

merksomhet i salen. To tilstedeværende bryggearbeidere tegna seg spontant til dagsorden og gikk hardt ut mot Froyn og Jørgensen. Bryggearbeiderne hadde nemlig sjøl gitt full støtte til Hustad-arbeiderne og bevilga kr. 2.500,- til kampen deres samme dag.

OGSÅ KUL AVSLØRT

Også et medlem av KULs moderorganisasjon, «Kommunistisk Arbeiderforbund», Tor Larsen vakte oppmerksomhet. Klarere enn mange andre klarte han å vise at bak det tynne belegget av røde fraser disse folka omgir seg med, ligger den samme reaksjonære revisjonismen som SV forfekter.

Etter å ha lirt av seg en rebel om «AKPs småborgerlige legalisme» osv. fikk han svar på tiltale. En annen ansatt på samme arbeidsplass kunne fortelle at Larsen på siste fagforeningsmøte hadde stemt **mot** et forslag om at alle faglige tillitsmenn skulle stå i produksjon minst 3 måneder pr. år og **mot** at klubben skulle melde seg ut av Vennskapssambandet Norge-Sovjet!

Larsens svar på dette var at han fant det tvilsomt at «saker som var interne for arbeiderklassen skulle tas opp i småborgerlige fora!» Forøvrig mente han kravet om arbeidspolitikk for tillitsmenn var «illusorisk».

STREIKE SABOTØRENE MED BUKSA NEDE!

Leveraas hevda også Froyn at han kjmpet for en hederlig sak. I følge ham var det nemlig slik at streikestøttekomiteenes arbeide svekka støttearbeidet innafos fagbevegelsen! Heller ikke dette fant han det nødvendig å begrunne. «Som sosialister må vi ofre all oppmerksomhet på å utvikle støtten i klassen sjøl», messet han.

Hvor alvorlig dette var ment kom klart fram i debatten. Froyn sitter sjøl som formann i et fagforeningsstyre som ennå ikke, etter over 3 ukers streik, hadde fått ut støttelister til bryggearbeiderne blant de ansatte. På direkte forespørsel om streikestøttekomiteens lister kunne brukes til styret fikk ut finger'n, svarte han «nei»!

Innledningen fikk umiddelbart en av bryggearbeiderne til å tegne seg og utbryte at dette var noe av det verste han hadde hørt, og at han ville ha seg frabedt den hetsen mot støttekomiteene som Froyn serverte. «Froyn snakker fint om å styrke solidariteten i «klassen», men for oss ville det i alle fall være bra om han kunne legge ut til det er gjort», avslutta han.

STRIKESABOTØRENE TONER FLAGG

valget av Bjørgulv Froyn som en av innlederne var langt fra tilfeldig. Kort tid før jul fikk han «æren» av å tale for en forsamlingsbedriftsledere i Bergen. Og han ga dem virkelig valuta for reisepengene ved å rette ville angrep mot streikestøttekomiteens arbeid. «Aftenposten» syntes dette var så godt sagt at de kort og godt gjenga angrepa i sin helhet på førstesida dagen etter.

På DNS-møtet førte Froyn sin praksis som streikesabotør videre med glans. Han behøvde ikke

Etter at Hustad-arbeideren hadde fortalt om den harde og viktige kampen de sto oppe i, ble en støtteresolusjon tatt opp til avstemning. Støtten var overveldende. Bare én person rakte handa i været da møtelederen sa «mot». Denne ene personen var Morten Jørgensen. Hvis noen dermed skulle tro at Froyn stemte for støtte, tar de sjøl sagt feil. Han hadde ikke kjøpt medlemskort og hadde dermed ikke stemmerett!

Dette opptrinnet vakte stor opp-

STYRK STRIKESTØTTEKOMITEENE!

Møtet var en stor seier for alle som ønsker et sterkt streikestøttearbeid blant ungdom under utdanning. Ikke minst ble det understreka ved at det, mens diskusjonen foregikk, ble samla inn mer enn 15.000 kr. til bryggearbeidernes kamp.

Styrk kampen mot streikesabotasjebevegelsen! Bli med i streikestøttekomiteene!

Bjørgulv Froyn i aksjon.

Lærerik splittelse i Kristiansand

I slutten av januar brøyt endel ledende SV-ere ut av streikestøttekomiteen på lærerskolen i Kristiansand. Seinere har de danna sin egen «streikestøttefront». Handlingsforløpet og «fronten»s plattform avslører usedvanlig klart at det ikke er annet enn en lokal avdeling av den landsomfattende streikesabotasjebevegelsen vi her har sett fødselen til.

I den seinere tida har flere framtrekkende SV-ere, som f.eks. Bjørgulv Froyn og Hans Ebbing, retta rabiate angrep mot den permanente streikestøttebevegelsen. Sjøl om argumentene som brukes varierer noe, er konklusjonen den samme: Permanente streikestøttekomiteer er en styggedom som snarest bør bort!

Denne konklusjonen står i direkte motstrid til de uttalelsene som arbeidere i streik sjøl har kommet med de siste åra. Streikende arbeidere, enten de har befunnet seg på Hamnerverket, på Zinken i Odda eller på brygga i Oslo, har alle understreka streikestøttekomiteenes betydning.

SV-ledelsen har også sine løpegutter på lokalplanet. På lærerskolen i Kristiansand har SV-ere i stedet for å fortsette arbeidet i streikestøttekomiteen, splitta ut og danna en egen «streikestøttefront».

«Virkeligheten» denne komiteen skal jobbe innafor beskrives forøvrig slik i første setninga i plattformen dens: «Arbeiderklassen er

idag oppsplitta og svekka (!)». Så følger endel allment prat, ispedd enkelte radikale fraser, men til slutt slippes da endelig katta ut av sekken. I nest siste setning heter det nemlig:

«Oppretting av fond i forbindelse med støttearbeidet utenfor fagbevegelsen kan virke lammende på arbeidet med å søke støtte til konflikter innafor arbeiderklassen». Hvem det skulle «lamme» sies det ikke noe om, men vi kan vel alle ha våre mistanker. Når det gjelder de folka vi tenker på er de forresten sterkt «lamme» allerede!

A gå mot streikestøtte overhodet på lærstedene er ikke mulig hvis en vil framstå som progressiv. Derfor må lokale SV-pamper velge en noen annen taktikk enn deres forbilder på partikontor og Stortingskorridorer. Men hensikten og målet er det samme: De ønsker seg så få streiker, og derfor også så lite streikestøttearbeid, som mulig.

Arbeidere i streik høster nemlig lærdommer, og dette fører til at mange av dem etter streiken står på ei klassekamplinje. Ei slik linje

brøyt fullstendig med de borgerlige arbeiderpartienes reformistiske vei til sosialismen, og med deres linje for dagskampen.

På lærstedene er SV-ledelsens metode kort skissert denne: Bryt først ut av streikestøttekomiteen, dann egne komiteer på et sektersk og arbeider-foraktlig grunnlag slik at færrest mulig blir med, kall de permanente streikestøttekomiteene for «underbruk», «politisk misbruk» osv. Og sist, men ikke minst: Gjør minst mulig!

Fra Oslo og Bergen kjenner vi godt til denne typen «støttekomiteer». I Bergen diskuteres det ennå om «Streikestøttefronten» til SV og KUL fikk opp en eller ingen stands i løpet av hele Bryggestreika! Den tilsvarende komiteen i Oslo klarte i løpet av hele streiken i Odda å få sendt opp kr. 316,80!

Eksemplet fra Kristiansand viser at dette er ei landsomfattende linje fra SV-ledelsens side. Alle som virkelig støtter arbeidsfolk i streik må møte slike angrep med å slutte opp om og styrke de permanente streikestøttekomiteene!

Viktig seier i Tromsø!

Den kampen studentene i Tromsø har reist mot suspensjonen av en studentrepresentant fra Budsjetttutvalget i Samskipnaden har gitt store resultater. Studentene har stått samla på ei kamplinje, gjennomført militante aksjoner og ikke latt seg splitte.

Da ledelsen for Universitetet og Samskipnaden tilslutt innkalte politi for å forverringsframstøt.

SUSPENSJONEN OPPHEVA!

Den første seieren studentene oppnådde, var at suspensjonen bare ble gjort gyldig for ett møte i utvalget. Studentrepresentanten er nå altså fullverdig medlem av utvalget igjen.

Men etter nyttår har en ny sak vist at studentene har vunnet fram i kampen mot pålagt taushetsplikt. Samtidig demonstrerer den at Samskipnadsledelsens politikk må møtes med nye harde aksjoner for å unngå drastisk forverring av studentenes kår.

KONTORSJEFEN SOM BLE DIREKTØR

Ved årsskiftet fikk Studentsamskipnaden i Tromsø en tilleggsbe-

vilgning på 100.000 kr. fra staten. 40.000 kr. var bundet til bestemte formål, mens de resterende 60.000 kunne disponeres fritt av styret.

Her var det sjølsagt mange muligheter. F.eks. ville 60.000 kr. bety at husleiene på samtlige studenthybler kunne reduseres med kr. 5,- pr. måned i 1977, i stedet for at husleia skal øke med kr. 10,- pr. måned, slik budsjettforslaget nå legger opp til.

Men når flertallets reaksjonære hoder ble lagt i bløt, ble resultatet sjølsagt et helt annet. Det de kom ut med var en vurdering om at en «så stor bedrift» bare kunne ledes av en «direktør» og at kontorsjefen derfor skulle få denne ærefulle tittelen og samtidig få et lønnspålegg på ... 60.000 kr.!

«DET HJELPER IKKE LIKEVEL!»

Studentrepresentantene protesterte sjølsagt høylydt på dette reaksjonære forslaget, og orienterte umiddelbart sine medstudenter slik at det kunne reises kamp mot det. Denne kampen er nå igang.

På neste styremøte spurte så studentene om de nå ville bli suspendert for det de hadde gjort. Universitetsdirektørens sukkende svar var: «Nei, det hjelper jo ikke likevel!».

Studentene i Tromsø har dermed slått tilbake et grovt angrep på en av de utdanningsøkendes viktigste dekomkratsiek rettigheter. Deres enhetlige og militante aksjoner viser vei for andre!

CHATEAU NEUF

et hus der

borgerskapet

har makta!

Det Norske Studentersamfund under Rød Fronts ledelse møter angrep på to fronter. Dels rettes angrepet inn på styrevalget - slik vi så det da borgerskapet investerte i den svære «Fei dem ut»-kampanja til DKSF i 1974. Et annet, og mindre kjent angrepsmål er Studentersamfundets økonomi. Fra 1970 til i dag har borgerskapet greid å senke inntektene til DNS fra Chateau Neuf fra 1 mill. til ca. 100.000 under påskudd av i sikre drifta i huset. DNS har sjøl skutt inn ca. 4,4 mill. til husbygginga. Nå trues DNS med utkastning fra huset.

DE VIL HA DNS UT AV HUSET!

Føl jul i fjor slo Aftenposten stort opp at Chateau Neuf sto foran konkurs eller tvangsauksjon. Dette skyldtes to lån for forfalt: ett til Meieribrukets Pensjonskasse og ett til Storebrand. Andelslaget (gårdselskapet som driver huset) skylder fortsatt disse pengene. Alt avhenger av når de to kreditorene vil slå til.

Andelslaget har søkt staten om penger for å dekke denne gjelda. Men staten har sagt nei. Den sier bare at Chateau Neuf bør bevares for «student og universitetsinteresser». Med dette mener staten at huset bør overføres til Universitetet eller Samskipnaden ved at staten kjøper det — og at DNS skal ut, eller miste de rettighetene det har i dag. M.a.o.! Det er DNS som blir ramma uansett om det er staten som tar over — eller det er de privatkapitalistiske kreditorene

som sender huset til tvangsauksjon for å få låna tilbakebetalt.

ALLE ANGREP RETTA MOT DNS

Det er lett å lese ut av Chateau Neufs historie at det er DNS alle angrep retter seg mot — fdra såvel staten som private kreditorer og de borgerne som i dag sitter i ledelsen for huset. I det minste er de enige om en ting: Det er DNS som skal gi avkall på rettigheter og inntekter, ja til slutt på sin eksistens innfor dette husets vegger.

Hovedgrunnen til dette er den politiske linje som DNS LEDES ETTER. Rød Front i DNS har fått i stand arrangementer og aksjoner i Chateau Neuf som arbeiderklassen og den revolusjonære bevegelsen har hatt enorm nytte av. Og desto større hat har dette vakt i borgerskapet.

FORSVAR INTERESSENE TIL DNS

Siden det altså i hovedsak er et politisk angrep mot DNS vi er vitne til, må kampen reiser for å sikre rettighetene til DNS i huset. Det betyr rett til å holde møter i Storsalen og Kjelleren som i dag, gratis kontor- og møtelokaler for styrer, utvalg og administrasjon. Og det betyr krav om tilbakebetaling av de 4,4 mill. som DNS har ytt til huset.

Dette er politiske rettigheter som

bare kan sikres gjennom støtte fra studentene. Målsettinga må ikke være å slåss for å «redde Chateau Neuf» i sin alminnelighet. Borgerskapet forsøker å framstille det sånn nettopp for å redde den kapitalistiske virksomheten i huset (Kjellerdrifta, konsertutleia osv.). Hensikten med det er å lede oppmerksomheten bort fra DNS sine interesser og lette muligheten til å kaste ut DNS.

I kampen mot konkurstrusselen i 1974 var ikke kommunistene flinke nok til å framheve dette. Idag legger vi vekt på den politiske betydninga det har at DNS får være i Chateau Neuf. Samtidig må det mobiliseres bredt rundt de krava DNS har: møte- og kontorlokaler, inntekter og fastholdning av Chateau Neufs formål: å være Studentersamfundets hus.

FRA UNDERSKRIFTSKAMPANJE TIL OKKUPASJON

Ei underskriftskampanje for disse krava er satt i gang av økonomistyret i DNS. Den fortjener all støtte. Få vedtatt støtteresolusjoner i andre student- og elevsamfunn! Men det er langfra nok. Vi vil også gjøre det klart at det kan bli nødvendig å forsvare DNS sine interesser i huset med sterkere midler, med okkupasjon for å hindre utkastning.

Dette er ei politisk linje for kampen om Chateau Neuf som tjener arbeiderklassen og flertallet av studentenes interesser. Borgere og byråkrater på universitetet og andre steder vil sikkert pønse ut andre «lure» løsninger — for å «redde Chateau Neuf», som de sier. Ingen bør feste lit til sånt. Det skal bare bidra til å presse DNS ut. Og det vil vi aldri godta!

Borgerskapet har i alle år hatt makta i Chateau Neuf. Det er årsaka til at de har kunnet ture fram som de ville.

Syse og hans folk rana til seg kontrollen over byggekomiteen og gjorde det umulig for studentene å kontrollere utviklinga. Huset blei bygd for å dekke borgerskapets behov. Det skulle ha et kjempehus for universitetet og likeens en svær konsertsal. Syse har sjøl sammenlikna huset med Grieghallen i Bergen og Konserthuset i Oslo. Derfor kosta huset tre ganger så mye som planlagt. Byggesummen på 30 mill. skaffa Syse & Co. til veie ved private lån. Men verken byggesummen

eller finansieringsmåten var noen gang godkjent av medlemmene i DNS.

Etter hvert skulle låna betales tilbake. Det førte bl.a. til at DNS bare fikk bruke storsalen 24 av årets 350 utleiedager. Inntektene sank fra 1 mill. i 1971 til 100.000 i 1976. Da Rød Front i 1969 vant styrevalget, solgte med en gang den borgerlige ledelsen i økonomistyret DNS sine aksjer i A/S Studentkro for den nette sum av 8.000 kroner! Det gjaldt sjølsagt å hindre at den råtna Krodrifta skulle komme under kontrollen til pregressive og bli omlagt.

Siden DNS ikke kontrollerer virksomheten i Chateau Neuf, har

det aldri vært annet enn profittjag som har vært rettesnora i virksomheten. Studentene tilbys øl og diskotek så de kan betale de svære renteutgiftene i huset samt en haug med personlige honorarer til borgerne. Advokatene Thune og Paulsen tok f.eks. ut honorarer på over 200.000 på samme tid som de reduserte DNS-inntektene drastisk. Direktøren i Studentkro dro til England og kjøpte uspiselig pizza for en 60.000 kroner. Den måtte tas av spisekartet — og ligger i dag og opptar fryseriplass mens man venter på at et eller annet skal skje ...

VANVIDDETS HISTORIKK

C.J. Hambro legger ned grunnsteinen i 1963. Det er illustrerende for «planlegginga» at grunnsteinen i dag ligger utafor Huset!

1953: DNS nedsetter en «Huskomité» bestående av folk som Jan P. Syse, Trygve de Lange, Anders Jahre m.fl.

1963: Gårdselskapet «Studentersamfundets Hus A/L» stiftes. Det er i dag eieren av Chateau Neuf.

1965: Et kostnadsoverslag legges fram på 11 mill.

1966: Nytt kostnadsoverslag på 14,5 mill. Det «vedtas» av en ekstraordinær generalforsamling som ikke er beslutningsdyktig.

1967: Kostnadsoverslaget er nå

17 mill. Borgerne Nygaard og Heidel i Økonomistyret i DNS selger sitt eget konkursfirma A/S Duell til DNS - v/økonomistyret. Tap for DNS: ca. 1/2 mill.

1968: Staten avslår å dekke halvparten av utgiftene til huset, men Syse & Co. fortsetter uanfakta med planene sine.

1969: Huskomiteen godtar et anbud på 19,5 mill. Bygginga starter uten godkjenning fra DNS. DNS sine aksjer i A/S Studentkro «selges» til A/L Studentersamfundets hus over hodet på

DNS-medlemmene.

1971: Chateau Neuf ferdig - til en byggesum på nær 30 mill.

1971-1977: Huset vakler fra krise til krise p.g.a. de enorme rentene og avdraga. Som en følge av dette får DNS skrudd ned inntektene sine fra huset: 1 mill. i 1971, 100.000 i 1976.

1977: 2 mill. av låna forfaller til betaling, og det fins det ikke dekning for. DNS står i fare for å bli kasta ut av det som skulle være dets eget hus.

«Det første glass øl i Chateau Neuf», et bilde som sier mye om for hvem Huset ble bygd. Fra venstre: Anders Jahre, Jan P. Syse, Rolf Stranger, Trygve de Lange

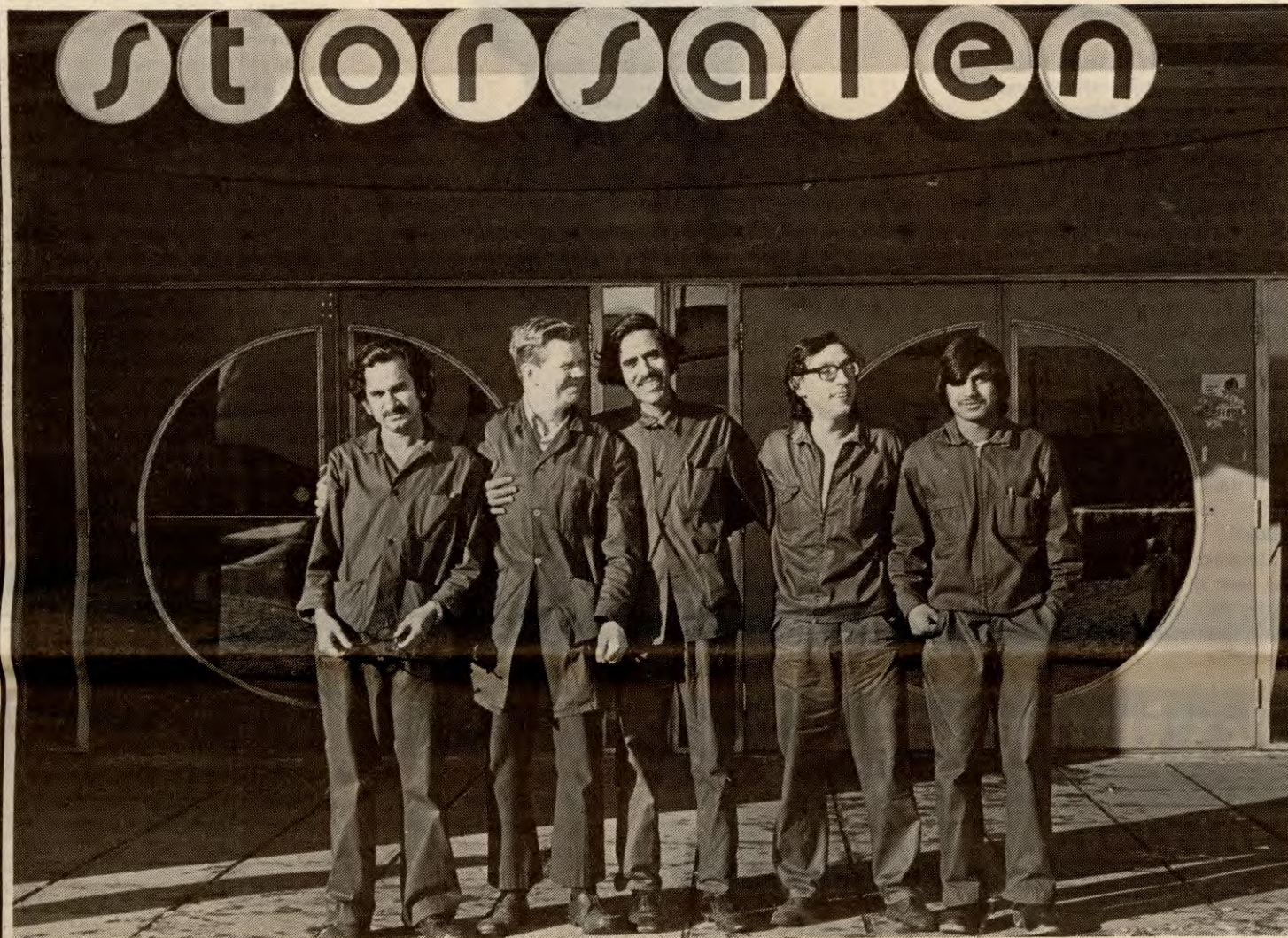
Gjennom Andelslaget Studentersamfundets Hus har borgerskapet sikra seg makta i Chateau Neuf. Et av de mange uttrykk for dette er de groteske arbeidsforholda som tilbys de ansatte rengjøringsarbeiderne.

Ialt seks fremmedarbeidere er ansatt på vilkår som ikke kan karakteriseres som annet enn slavekontrakter. Lenge har de funnet seg i uretten, men nå har de reist krav om konkrete forbedringer.

«Hva må gjøres» har snakket med 5 av de seks rengjøringsarbeiderne, Abdu, Khushi og Abdul fra Pakistan, Kolbjørn fra USA og Tanas fra Jugoslavia.

Fremmedarbeidere i Chateau Neuf:

«NÅ HAR VI FÅTT NOK!»

Rengjøringsarbeiderne har samla satt fram krav om forbedringer av lønns- og arbeidsforholda.

ANSATT UTEN ARBEIDS- KONTRAKT

— Hva slags arbeid er det egentlig dere utfører?

Abdu: — Vi gjør mye forskjellig. Hovedarbeidet vårt er vanlig rengjøring av Storsalen, Kjeller'n og hele første etasje i Chateau Neuf. Skjønt, vanlig og vanlig. Etter en kveld da Storsalen har vært full og festen i Kjeller'n har pågått utover natta, er det vel knapt nie hus i Norge det er mer å ta fatt på enn her.

Men i tillegg til dette må vi også rydde, vaske vinduene utvendig og innvendig, utføre mindre repara-

sjoner, måke snø, klippe grassplen, feie plassen foran huset og en rekke andre saker.

— Men dette er da langt mer omfattende oppgaver enn det som vanligvis kalles «rengjøring».

Abdu: — Ja, det er det. Da vi ble ansatt ble det sagt at vi var «rengjøringsarbeidere». Men allerede etter et par uker ble vi «bedt om» å også utføre andre ting. Etter hvert har det stadig øket på.

Sjøl om vi flere ganger har bedt om skriftelige arbeidskontrakter har vi ikke fått det. Nå hevder

driftssjefen i Andelslaget at vi ble ansatt for rengjøring og forefallende arbeid, men det er lett å bevise at det ikke er sant.

NEKTA ULYKKES- FORSIKRING

— Har dere andre eksempler på groteske forhold?

Kushi: — Det å vaske vinduene utvendig er en farlig jobb. Blant annet må vi henge utvendig høyt oppe på veggen i et spinkelt stillas.

For at familiene våre skulle klare seg om vi falt ned, har vi bedt om at Andelslaget tegner en ulykkesforsikring for sine ansatte. Dette har ikke blitt innfridd.

Tansa: — Et ekstra grotesk eksempel synes jeg det var da en av oss måtte støvsuge, vaske og skifte dekk på bilen til driftssjefen.

ARBEID 4 AV 6 HELGER

— Hvordan er arbeidstida deres?

Abdu: — På vanlige hverdager jobber vi fra 07.00 til 14.30. Dessuten jobber vi annen hver lørdag og søndag fra 07.00-12.00. Denne arbeidsrytmen går uavbrutt hele året, uten spesielle tillegg for de fleste høytider og andre helligdager. For

dette får vi kr. 4.005,- i måneden, etter den siste lønnsjusteringen.

Det som i praksis er overtid på samme jobb, regnes i stedet som arbeid for Studentkro i stedet for Andelslaget. Dermed blir det en «annen jobb» og de slipper unna skikkelig overtidsbetaling. 30 kr. pr. time får vi for dette arbeidet, og det har ikke vært justert på 2 år.

Ialt kan det bli mye overtid. Ifjor var en av oss oppe i nesten 300 timer.

Khushi: — I tillegg til det som nå er nevnt har vi også en oppgave som vaktmenn for huset hver sjette lørdag og søndag fra 12.00-17.00. For dette har vi kr. 350,- pr. helg. Samla jobber vi altså 4 helger av 6, sjøl om en ser bort fra oevrtida.

Da vi fikk denne oppgaven, ble det sagt at det var en «enkel og behagelig sak», der vi bl.a. kunne lese det meste av tida. Men også under disse vaktene har vi blitt pålagt andre oppgaver, som f.eks. å feie foran huset.

DISKRIMINERES FORDI VI ER FREMMEDARBEIDERE

— Dette var mye å holde styr på, men dere kan kanskje gjøre det enklere for folk ved å fortelle hva dere tjente ialt ifjor?

Tanas: — I 1976 fikk jeg brutto

utbetalt 47.000 kr. fra Andelslaget og 8.600 fra Studentkro.

Khushi: — For meg var tallene henholdsvis 47.000 kr. og 6.000 kr.

Kolbjørn: — Jeg er rengjøringsleder og tjener 5.000 kr. mer enn de øvrige fast.

Tansa: — Kolbjørn fikk en overordna stilling, sjøl om han ikke ble ansatt først. Grunnen er at han er fra USA. Ikke misforstå, vi krever ikke at Kolbjørn skal ned i lønn. Hele denne saken illustrerer at vi alle som fremmedarbeidere diskrimineres grovt, men at vi som kommer fra land i den 3. verden er spesielt utsatt.

Kolbjørn: — Det er jeg enig i. Det er illustrerende at to av oss, som har henholdsvis 6 og 8 års praksis fra dette yrket, ikke har fått et øre ekstra av den grunn.

NÅ HAR VI KREVD FORBEDRINGER

— Dere har godtatt disse forholda lenge, men nå har dere krevd forbedringer?

Kolbjørn: — Ja, vi forlangte et møte med representanter for Andelslaget og AS Studentkro. Der satte vi fram fire krav: Arbeidskontrakt, ulykkesforsikring, at arbeidet skulle innskrenkes til vanlig rengjøring og høyere lønn. Vi ble lovet svar innen 14 dager.

Tansa: — Dette er det verste stedet jeg har arbeidet til nå, og disse krava må innfris. Rød Front har sagt de vil ta opp støtte til oss i Studentersamfundet, og det synes vi er bra. Vi håper at alle studenter støtter krava våre aktivt slik at vi kan nå resultater.

Formannen

I styret Andelslaget Studentersamfundets Hus, og dermed den direkte ansvarlige for arbeidsforholda i «bedriften», er den ikke ukjente Jan P. Syse. Han er formann i Oslo Høyre, stortingsmann og ansatt hos skipsreder Wilhelmssen.

Som styreformann har Syse en årlig godtgjørelse på mellom kr. 15.000 og kr. 20.000. Men disse «småpengene» pleier han ikke engang vanligvis å heve! Innafor borgerskapet er tydeligvis trang økonomi et fullstendig ukjent begrep.

I Høyres program heter det vakkert at fremmedarbeidere må få samme behandling som norske arbeidere. Syses egen praksis tyder på at diskrimineringa skal «fjernes» ved at hverken norske eller utenlandske arbeidere får arbeidskontrakter, ulykkesforsikring eller skikkelig lønn!

Jan P. Syse er tidligere pamp i DNS. Her i sentrum for styret våren 1953.

Følg med!

Da «Hva må gjøres» gikk i trykken hadde arbeidsgiverne til AS Studentkro. Dermed vil de omfettes av en kollektiv ulykkesennå ikke tatt stilling til krava til forsikring. Men til gjengjeld skal de 6 rengjøringsarbeiderne. Men de lønnes etter Hotell- og restauratuttalelser fra et enkeltmedlem i rantarbeiderforbundets tariff for rengjøring. Dette vil for det første følge nøye med i tida framover.

I følge ham foreligger det et lønnstillegg de og dessuten at et lønnstillegg de nemlig en innstilling om at rengjøringsarbeiderne skal overføres november.

Navn	Studentenes Samfundshus / driftslaget		
Oppdrags- giver	Skundalsen 7, Oslo 3		
Adresse	Rengjøring		
Oppdrag på	196-75		
Dato	33 06 06		
Arbeids- formid- lings- unders- skrift	FYLKESARBEIDSKONTORET FOR OSLO OG AKERSHUS Informasjonstjenesten for utlendinger 1. Hillenhus		
Går tilbake til arbeidsformidlingen			
Uttyles av arbeids- giveren	Tilsett	Arbeidet tar til	Ikke tilsett
Dato		underskrift	

Bevis for at det er arbeiderne, og ikke ledelsen i Andelslaget som snakker sant: Et brev kort fra arbeidskontoret til en av de ansatte slår klart fast at arbeidet som skal utføres er «rengjøring».

«Så lenge det finnes imperialism, finnes det kvinneundertrykking!»

Da kampene sto på det hardeste i Libanon i høst sendte Palestinakomiteen et helseteam bestående av to personer ned dit for å arbeide direkte under PLO. Eldbjørg Holte var den ene av dem. Hun er hjelpepleier og arbeider på Ullevål Sykehus i Oslo. «Hva må gjøres» har hatt en prat med henne om 8. mars.

— Enkelte hevder at det å ta stilling til imperialismen ikke har noe med kvinnesak å gjøre — hva er din reaksjon på det?

— Jeg mener det er en selvfølge for oss kvinner her i Norge at vi i tillegg til de andre kampsakene slår fast vår solidaritet med kvinnene ellers i verden — mot det de sjøl mener er deres verste fiende også som kvinner, nemlig imperialismen. Ikke minst viktig mener jeg det er å slå fast dette på kvinnes inter-nasjonale kampdag, 8. mars.

FORUTSETNING FOR KVINNEFRIGJØRING

PLOs utsending på kvinnekongressen i Mexico i 1975, Isan Abdul Madi, formulerte seg sånn:

«De palestinske kvinnene vet at de aldri kan frigjøre seg så lenge deres hjemland ikke er frigjort.» Og hvorfor er det sånn at frigjøring av kvinnen er utenkelig før nasjonene er frigjort fra imperialismen? Ja, fordi imperialismen er det høyeste stadium av kapitalismen og dermed den mest utvikla formen for privateiendom — og vi vet at det er selve grunnlaget for kvinneundertrykkinga ved å forvise kvinnens arbeid og kvinnen sjøl til de bakre rekker. Når Palestina liksom de andre undertrykte nasjonene er befridd fra imperialismen, da er et viktig utgangspunkt lagt for å bryte ned kvinneundertrykkinga, først da er det mulig å rive ned

alle forhold som stenger en fra å kunne avskaffe kvinneundertrykkinga hundre prosent.

MOT IMPERIALISMEN FRA FØRSTE STUND!

— Men kvinnene sitter ikke rolig å venter til imperialismen er slått?

— Nei! De veit at ingen frigjøringskamp vil kunne seire dersom den ene halvparten i folket holdes i passivitet. De palestinske kvinnene, for eksempel, avholdt sin første demonstrasjon allerede i 1917 retta mot Balfour-deklarasjonen, som gikk ut på å danne et jødisk «nasjonalhjem» i Palestina.

De dannet sin første kvinneorganisasjon i 1921 og 1929 sammenkalte de den første kvinnekongressen, hvor det deltok 300 kvinner fra hele Palestina. På denne kongressen vedtok de resolusjoner mot sionistenes forsøk på å snikokkupere Palestina og de protesterte i Jerusalems gater mot den britiske imperialismens mandatpolitikk.

Motstanden mot imperialismen gikk over til geriljakrig allerede i 30-åra, flere av kvinnene deltok i denne, mens andre dyrket jorda og

Bildet: Eldbjørg Holte

sørget for det økonomiske grunnlaget for motstanden. Helt fra første gang imperialismen viste seg i Palestina, har de palestinske kvinnene sett på kampen mot den som sin fremste oppgave.

— Har det skjedd noen forandring i de palestinske kvinnes stilling gjennom at de deltar aktivt i kampen mot imperia-

lismen?

— Gjennom deltakelse i kampen, på mange forskjellige områder, er de i ferd med å overbevise både seg sjøl og mennene om at de er nødvendige, at kampen ikke kan seire uten dem. Det har foregått mang en hard diskusjon i palestini-

KVINNEARBEIDET I FRIGJØRINGSKAMPEN

— Hvordan foregår det organiserte kvinnearbeidet i den palestinske frigjøringskampen?

— Det viktigste våpenet i kampen mot sionismen og imperialismen, for å kunne frigjøre hjemlandet sitt og opprette en fri og demokratisk stat der, det er PLO — frigjøringsorganisasjonen. Men samtidig med at PLO ble dannet i 1965, ble det tidligere kvinneforbundet omdannet til den Palestinske kvinneunionen. Den er en del av PLO og har som målsetting å mobilisere kvinnene sosialt, økonomisk, politisk og kulturelt. Kvinneunionen organiserer bl.a. undervisning og informasjonskampanjer både i og utenfor flyktningeleirene, de arrangerer treningssentra i leirene for at kvinnene der skal ha mulighet for å arbeide og forsørge familien, de driver politisk skoleing av kvinnene og de har startet treningsleire for å utdanne kvinnene til militsen. I høst dannet de palestinske kvinnene sitt første kvinnekompani, en del av det som etter hvert skal bli en hel kvinnebrigade. I seg sjøl er militær deltakelse et helt underordna spørsmål, også de sionistiske og falangistiske kvinnene deltar i militære styrker, men i motsetning til de palestinske kvinnene, deltar disse kvinnene i en kamp for fortsatt nasjonal undertrykking og for fortsatt undertrykking av kvinnen, både de palestinske og seg sjøl.

De som hevder at det å ta stilling til imperialismen ikke er kvinnesak tar feil — der som ikke er villig til å ta stilling mot imperialismen tar en i virkeligheten ikke stilling for frigjøring av kvinnen, hverken i den 3. verden eller i de imperialistiske landene sjøl!

Revisjonistenes kvinnepolitikk — en støtte til imperialismen

Å nekte kvinnene retten til å blande seg opp i enhver kamp, er å holde kvinnene tilbake fra full politisk deltaking — det er en kvinneundertrykkende handling.

Revisjonistene i SV-ledelsen nekter kvinnene å ta opp kampen mot imperialismen. De hevder at imperialismen ikke har noe med kvinnesak å gjøre og forsøker konsekvent å tilsløre imperialismens karakter. På denne måten blir revisjonistenes mål å knuse den progressive kvinnebevegelsens kamp for full kvinnefrigjøring.

STØTTE TIL FRIGJØRINGSKAMPENE

Etter den 2. verdenskrigen organiserte millioner av kvinner fra en rekke land seg i «Kvinnenes Demokratiske Verdensforbund», en organisasjon som klart og tydelig understreka at kampen mot imperialismen og fascismen i verden også var kvinnes sak. De nasjonale frigjøringsbevegelsene ble sett på som en forutsetning for å kunne knuse fienden, og støtten til kvinnes og folkenes frigjøringskamp i Afrika, Asia og Latin-Amerika var en sentral del i kvinneorganisasjonens arbeid. Den internasjonale kvinnekampdagen, som ble feira første gang 8. mars 1945, var gjennom mange år prega av en massiv støtte til frigjøringskampene i

den 3. verden. Kvinnene var en virkelig kraft i den imperialistiske og anti-fascistiske bevegelsen!

STØTTE TIL IMPERIALISMEN

Hva skjedde så? Jo, i takt med forandringene i Sovjet, gjennomgikk «Kvinnenes Demokratiske Verdensforbund» en degenerering og overgang til kontrarevolusjon og moderne revisjonisme. Representantene fra Sovjet hevdet at «kvinner vet ikke hva imperialismen er», at «imperialismen er et altfor abstrakt begrep», at «kampen mot imperialismen holder kvinnene borte fra deltakelse i forbundet». Revisjonistene i forbundsledelsen stilte nå parolene: «fredelig sameksistens» og «stans

opprustninga». Under disse ropene forsøkte de å knuse den revolusjonære kampen til de undertrykte folkene, lede kvinnene til å nedlegge kampen og å få dem til å tro at kamp mot imperialismen ikke er kvinnesak.

SV-LEDELSEN I SAMME LØYPA!

Virker dette kjent? Ja — nøyaktig det samme hører vi i dag av representanter fra SV-ledelsen. Under avsnittet «støtt kvinner i alle land» fra SVs hefte om kvinnepolitikk, heter det: «Frigjøring, likeverd, framsteg betyr noe for kvinner verden over. Den internasjonale maktstrukturen holder kvinnene i den fattige verden i menneskekrenkende kår. I den rike verden skjer overforbruk av ressurser, mens folk i den fattige verden sulter ihjel. Det er særlig kvinner og barn som lider av dette. Vi må få en fullstendig omfordeling av godene og ressursene for å skape en mer rettferdig og global fordeling. Dette vil først og fremst støtte kvinner og barn i de fattige land. SV må arbeide for å skape en langt større forståelse og innsikt i kvinners kår verden over.»

Med andre ord: Ikke ett ord om nødvendigheten av kvinnes deltakelse i kampen mot deres verste fiende — imperialismen. «Internasjonale maktstruktur» er bare en tilsløring og bortforklaring av imperialismen. Det er

ord som blir brukt for for å skjule at de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet utbytter og undertrykker store deler av verdens folk. Revisjonistene i SV vil videre «skape forståelse og innsikt i kvinnes kår verden over». Det som er viktig nå er å gi en sterk og entydig støtte til de kvinnene som kjemper i frigjøringsbevegelsene verden over.

JA TIL IMPERIALISMEN — NEI TIL MANNEN ...

Erklæringen fra Mexico-konferansen slo fast at kvinner såvel som menn må delta i kampen mot imperialismen og fremmedherredømme for å nå fram til frigjøring. Til dette sier Torild Skard (Orientering 25/75): «... det kan bemerkes at man i erklæringen er mer opptatt av det urettferdige verdenssystemet enn av den urett mannssamfunnet (og mennene) begår mot kvinner i hvert enkelt land.»

Parolen om «støtte til undertrykte kvinner i alle land» betyr altså at revisjonistene holder kvinnene unna kampen mot imperialismen. Kvinnes problemer skal utelukkende dreie seg om «den uretten mannssamfunnet og mennene begår». Helt i tråd med analysa om arbeidsdelinga mellom kjønnene som grunnlag for kvinneundertrykking, mener SV at kvinnene

skal rette kampen mot mennene i stedet for sine virkelige fiender.

REVISJONISTENES KVINNEPOLITIKK

Revisjonistene i SV har forrådt de progressive kvinne-massene. De går imot den rettferdige kampen som kvinnene over hele verden fører for hele folkets frigjøring. De hevder at kampen mot imperialistisk undertrykking er for vanskelig for kvinner — at vi kvinner er til for å skape fred og forsoning mellom landene uten å ta stilling til hvem som er den imperialistiske angriperen og hvem som blir angrepet. Revisjonistenes kvinnepolitikk er derfor en støtte til imperialismen generelt og en eksplisitt støtte til Sovjetimperialismen. Parolene om fred og nedrustning er tatt rett ut av munnen på Bresjnev. Samtidig vet vi at de russiske kvinnene i dag sendes tilbake til hjemmene og at Sov-

jet-regjeringa propaganderer for dette som «et framskritt» (kvinnene «slipper» det samfunns-messige arbeidet!) Det revisjonistiske kvinnesynet kommer til uttrykk gjennom den stadig mer omfattende bruken av kvinner i sovjetisk porno og reklame.

NØDVENDIG Å SLÅSS MOT IMPERIALISMEN

Revisjonistene er imot full frigjøring av kvinnene, og en måte å holde dem nede på er å nekte dem å reise kamp mot kvinneundertrykkinga der den finnes. SV, som kaller seg et sosialistisk parti, går her i landet i spissen for å hindre kvinnene i å slåss mot imperialismen. Dette reaksjonære kvinnesynet ville føre til ei nederlagslignende i kvinnekampen. Det er helt nødvendig for kvinnene å slåss mot imperialismen — det er en forutsetning for sosialismen og for full frigjøring av kvinnen.

Ett klassekamptog 1. mai

Torsdag 10. februar blei Faglig 1. maifront i Oslo stifta på et møte i Samfunnssalen. Bjørn Stenmark som leda møtet holdt åpningsapellen der grunnlaget for fronten — hovedparolene i toget — blei lest opp og møtt med stor entusiasme fra den stappfulle salen.

I apellen la Stenmark vekt på at det bare finnes et alternativ for progressive 1. mai. De må slutte opp om det eneste toget

som er tufta på klassekampens grunn. Og det eneste demonstrasjonstog som gjør det er toget til Faglig 1. maifront.

Fra året som gikk vil Bjørn Stenmark huskes som en av de tre som blei suspendert fra Norsk Tjenestemannslag da de ikke ville undertegne ei loialitetserklæring til NTL-ledelsen. Etter møtet hadde «Hva må gjøres» en prat med Bjørn Stenmark.

Bjørn Stenmark

REIS KAMP MOT ALL IMPERIALISME

Siden 1. mai 1889 har arbeiderklassen verden over demonstrert for krava sine 1. mai. Den gangen var det kravet om åtte timers dag som sto sentralt. Hvilke paroler er det viktig at vi reiser på 1. mai i år?

— Hvis vi ikke knuser imperialismen vil aldri arbeiderklassen ta makta. Derfor er det viktig at vi reiser paroler mot all imperialisme. Spesielt mot de to supermaktene USA og Sovjet. Vi må slå fast at Svalbard er norsk land og avvise den aggressive politikken Sovjet fører på Svalbard og ellers i Barentshavet.

Det er og viktig å understreke viktigheten av den parola som støtter samefolkets kamp mot nasjonal undertrykking av den norske imperialismen.

Vi må vise støtten vår til frigjøringskampene i den tredje verden. I dag er det kampene i Azania, Namibia og Zimbabwe som er i brennpunktet. Folkene der kjemper en hard og militant kamp for frihet og trenger vår støtte og solidaritet. Vi har også mye og lære av disse folkenes tapperhet.

KJEMP MOT ALT KLASSE-SAMARBEID

Her hjemme har også klassekampen skjerpa seg de siste åra. Arbeiderklassen ligger i stadig hardere kamper med monopolkapital og svikere i egne rekker. Vi vil bruke 1. mai til å reise paroler som oppsummerer og peker videre i den kampen vi fører mot kapitalen og arbeideraristokratiet i DNA/LO-toppen. Vi vil reise paroler som

maner til kamp mot classesamarbeidet og til kamp for å gjøre fagforeningene til kamporganisasjoner som tjener medlemmenes interesser.

— Hva må vi legge vekt på i arbeidet før 1. mai og hvorfor starte forberedelsene alt nå?

PROPAGANDER ARBEIDS-FOLKS KAMP

— Vi må legge vekt på å mobilisere til toget ut fra parola Enhet på klassekampens grunn. Vi må fortelle om de kampene arbeiderne har stått oppe i de siste åra. Vi må propagandere at den samarbeidsmodellen DNA/LO og SV-ledelsen står for er å skjule den

klassekampen som virkelig pågår i samfunnet og den utbyttinga og undertrykkinga arbeidsfolk virkelig er utsatt for.

Vi må propagandere en riktig politikk som gir folk den kamp-erfaring som skal til for å vinne over fienden — staten og kapitalistene.

ENHET ARBEIDERE — STUDENTER

— Hvorfor skal studentene gå i FFF-toget?

— Det er viktig at studentene har kontakt med arbeiderbevegelsen og forstår arbeiderklassens plass i historia. Hvis de får denne forståelsen kan de være en aktiv støtte i arbeiderklassens kamp. Universiteter og høyskoler har vært utklekkingsanstalter for kapitalens medløpere. Hvis ikke studentene utvikler en riktig forståelse av arbeiderklassen kan de lett fungere som undertrykkere i sine framtidige jobber.

Arbeiderklassen må alliere seg med andre grupper i samfunnet som studenter og småbønder. Arbeiderklassen kan ikke aleine nå fram til målet. Derfor er det viktig at studentene viser solidariteten med arbeiderklassen ved å slutte opp om FFF.

Støtte fra studentene betyr også at arbeiderklassen støtter studentene i deres kamp. Enhet og solidaritet er ei nødvendig styrking i kampen mot felles fiender.

SV TENKER PARTI-TAKTIKK PÅ 1. MAI

— Det ser ut til at SV vil lage egne tog i år. Hva betyr dette skifte i linje fra ifjor?

— på overflaten kan det se ut som om SV er fornærmet for at de ikke fpr hovedtaleren, men den virkelige grunnen stikker nok dypere enn som så. Etter valget om EEC hadde SV ganske stor oppslutning blant arbeidsfolk. Mange trodde at SV ville tjene deres inte-

resser. Etterhvert er det blitt tydeligere at forskjellen knapt nok finnes på papiret. For å gjennerobre alle de tapte stemmene siden 1973 trenger SV desperat til en «faglig profil» som «skiller dem fra DNA. Eget SV-tog på 1. mai må sees i sammenheng med at SV febrilsk prøver å skape en slik «venstre-profil» før valget i høst. Det ville bli for kompromiterende i et valgår at Nordli og Furre gikk hand i hand på gata 1. mai!

FFF ER DEMOKRATI I PRAKSIS

— Motstandere har alltid prøvd å få det til å se ut som om FFF er partitog til AKP(ml).

— For det første er det forbudt med partiseksjoner og paroler som tjener bestemte partier i toget. Det er i tråd med ideologien til AKP at de arbeider i et fronttog og den enorme oppslutninga om toget over hele landet ifjor borger også for at det ikke er snakk om et sektersk partitog. Det er første gang jeg slutter opp om toget og så vidt jeg kan se er det et demokrati i praksis. Alle enkeltpersoner og grupper kan slutte seg til toget og lage egne paroler bare disse ikke strider med hovedparolene for toget. Dessuten trenger ikke de som slutter seg til toget ta stilling til alle hovedparolene. Dette er en garanti for brei og demokratisk oppslutning om toget.

Et FFF-tog blir ikke et fronttog uten at mange er med på å bygge det opp. Vi må starte tidlig fordi toget virkelig skal bli et resultat av den enkeltes innsats. Dette er en demokratisk linje som skaper innsatsvilje og arbeidslyst. Forberedelsene til 1. mai-toget burde arbeides med hele året slik at togets innhold og grunnlag er lik den kampen som er blitt ført åpret gjennom. 1. mai skal være et bevis på den kampen som er ført og et varsku om den kampen vi vil føre i framtida.

En fullpakket sal sluttet entusiastisk opp om stiftinga av Faglig 1. maifront. Bilde viser et kulturinnslag av visegruppen «Stormsvalene».

Vi har egne krav

Også for oss studenter er 1. mai en viktig dag. Den dagen skal vi vise vår solidaritet med arbeidsfolk og andre i Norge og resten av verden. Men vi skal også reise våre egne krav.

Når studentene stiller krav og reiser kamp for sine interesser, er det staten og borgerskapet som er fienden. Derfor må vi finne vår naturlige plass i kampfronten 1. mai.

Under disse linjene finner du endel paroler vi i NKS mener er sentrale i mobiliseringa av

ungdom under utdanning 1. mai. Men disse parolene må i tillegg konkretiseres til egne lokale paroler på hvert lærested, hvert institutt og hvert fagtrinn.

For oss er det ikke minst viktig at 1. mai-bevegelsen fører med seg økt oppslutning om kampen i interessekampen, og brei enighet om viktige kamper.

Dette kan vi bare oppnå hvis vi starter arbeidet nå! Dann Faglig 1. mai Front komiteer raskt! Bli med i mobiliseringa!

NEI TIL STATS DIKTERTE VALGREGLER — GRASROTA SKAL BESTEMME!

FULL RETT TIL POLITISK ARBEID — NEI TIL TVANGSREGLEMENTER OG YRKESFORBUD

KAMP MOT GJELDSPLYNDRINGA — RENTANED, STIPENDET OPP!

MØT BOLIGDYRTIDA MED HUSLEIESTREIK!

FORSVAR FAGUTDANNINGA — KAMP MOT STUDIERASJONALISERING!

ENHET STUDENTER-ARBEIDERE!

Chile idag: MOTSTANDEN VOKSER NEDENFRA!

RESISTENCIA!

Solidaritetskomiteen for Chile har satt i gang ei kampanje som kalles «100.000 kr. til motstandskomiteene». Kampanja har to formål: å fortelle om kampen som Chiles folk fører mot sine undertrykkere. Videre skal kampanja skaffe penger til denne kampen ved å gi 100.000 kr. til motstandskomiteene, som i dag står i spissen for det chilenske folkets kamp mot fascismen.

HVA ER MOTSTANDS-KOMITEENE?

Motstandskomiteer er en fellesbetegnelse på de komiteene som dannes i fabrikker, boligområder, skoler, på landsbygda osv. Disse har høyst forskjellige navn som patriotiske komiteer, fabrikk-komiteer, motstandskomiteer.

Enkelte komiteer kan bygge på samme politiske plattform dersom det er folk fra samme politiske gruppering som er initiativtakere og ledende i komiteene. «Frente del pueblo» f.eks. består av motstandskomiteer som godkjenner FP's minimumsprogram. Som regel har ikke disse komiteene i dag noen uttrykt politiske plattform utover det å arbeide for å styrte juntaen.

Det viktige ved motstandskomiteene er at de er uttrykk for de kreftene i Chile som kjemper mot juntaen, de er grunnplansorganiseringa for arbeiderklassens og andre gruppers kamp mot fascismen.

Komiteene har i dag ingen felles ledelse og ofte knapt nok kontakt med hverandre.

Flere politiske organisasjoner som PCR (det marxist-leninistiske partiet i Chile), MAPU, MIR, Sosialistpartiets Koordineringsråd og Kristne Venstre støtter og jobber i motstandskomiteene.

REVISJONISTENE I CHILE SABOTERER KAMPEN

Det eneste partiet som uttrykkelig har tatt avstand fra motstandskomiteene er revisjonistpartiet, Partido Comunista. De går inn for å gjenreise Unidad Popular som sammen med Frei's Kristelig Demokratiske parti skal sørge for at juntaen skiftes ut. PC overordner boikott fra utlandet som våpen mot juntaen. Dette setter de over den kampen som føres i Chile. UP gjenreisninga har vært et utenlandsfenomen. Bortsett fra grunnplanet i revisjonistpartiet og støttespillerne deres i MAPU-OC, har ikke grunnplanet i Chile akseptert nydanninga av UP. Derfor er UP et prosjekt på topp-plan mellom revisjonister og endel andre tidligere topp-politikere.

CHILEAKSJONEN STØTTER IKKE MOTSTANDS-KOMITEENE

Splittelsesorganisasjonen til de norske revisjonistene, Chileaksjonen, følger lojalt sine chilenske åndsbrødre. Derfor har ikke Chileaksjonen kommet med noen støtte til motstandskomiteene. Den eneste gangen de har nevnt motstandskomiteene var i et intervju i «Chile-

bulletinen» med en chilensk ung-revisjonist som tok avstand fra motstandskomiteene!

INNSAMLINGA TIL CHILE-AKSJONEN: HVOR GAR PENGA?

Chileaksjonen støtter i hovedsak Unidad Popular. De inviterer toppledere i UP til Norge for å informere om hva som skjer i Chile. De sier at de samler inn penger til motstandskampen i Chile, men pengene sendes til en konto i Havanna og fordeles slik: 24% til PC, revisjonistpartiet.

24% til PS, sosialistoartiets ledelse i utlandet som ikke støtter motstandskomiteene.

10% til Partido Radical, et sosialdemokratisk parti.

8% til MAPU.

8% til MAPU-OC.

8% til Kristne Venstre.

8% til MIR.

Dvs. at bare 24 av de penga som Chileaksjonen samler inn går til partier eller deler av partier som støtter motstandskampen i Chile, som støtter motstandskomiteene!

Hele 24% går til det partiet som åpent tar avstand fra motstandskomiteene, revisjonistpartiet.

Hvordan mener så revisjonistene at juntaen skal styrtes? Mot linja til motstandskomiteene som sier at fascismen bare kan styrtes gjennom den kampen som føres i Chile, setter revisjonistene boikott fra utlandet som det viktigste. I tillegg satser de hardt på at president Carter skal presse Pinochet til å gå av. Er det denne «motstandskampen» Chileaksjonen mener vi skal støtte?

Dere som ønsker å støtte motstandskampen i Chile mot Pinochet-juntaen og for at det chilenske folket skal få makta i landet sitt: la oss gjennomføre kampanja «100 tusen kroner til motstandskomiteene» raskt! La oss overoppfylle kampanja!

— Vedtaket på landsmøtet til FR om St.m. 13 er ei line for å leggje ned kampen. Den avgående formannen og SV-ar Knut Kjelstadli gikk i brodden for å gå mot to av dei viktigaste parolane for denne kampen. Hovedkravet deira er nå å få meldinga opp i Stortinget «så snart som mogleg», grunngevinga er «de gode muligheter for å få fleirtal mot prinsippene i meldinga».

Vedtaket som vart gjort på landsmøtet i interesseorganisasjonen for sosialskulestudentane om Stortingsmelding 13 er ei line for å leggja ned kampen:

— Med SV i spissen gikk landsmøtet imot to av dei viktigaste parolane for kampen: «Nei til DH-systemet» og «Avvis heile St.m. 13».

— Å få meldinga opp i Stortinget så snart som mogleg blir gjort til eit hovudkrav. Grunnen er «de gode mulighetene for å få flertall mot prinsippene i meldinga».

— «Aksjonsplanen» som først blei lansert var «en aksjonsdag innen 15. mars». Dette blei endra til «en aksjonsuke i mars» for at denne opne linja for å trappa ned kampen mot meldinga ikkje skulle bli fullstendig avkledd.

Det var formannen i det avgående sentralstyret, Knut Kjelstadli som la fram denne linja.

SV-LEIARANE FØRER STUDENTANE BAK LYSET

SV-leiarane serverer den same visa som dei gjorde før Stortingsmelding 17 om det ny Distrikthøgskulesystemet skulle opp i Stortinget. hauglin uttala då til DH-studentane si avis:

«Jeg tror vi vil få et forholdsvis lett spill i Stortinget fordi regjeringen vanskelig kan ta en krise på en skolesak. Venstre, Kristelig Folkeparti, Senterpartiet står sannsynligvis på linje med Sosialistisk Valgforbund i Stortinget i denne saka, mens Arbeiderpartiet står samlet på Stort.meld. 17. Det spennende er Høyre, men det ser ut som om partiet vil gå imot». Korleis gikk det så?

SV STEMTE FOR DH-SYSTEMET!

I Stortingstidende nr. 39 (74/75) kan vi lese: «Komiteens innstilling bifaltes enstemmig». Korkje SV eller andre på Stortinget støtta

krava frå studentane om å avvisa meldinga og DH-systemet!

FOR ELLER MOT DH-SYSTEMET - EIT NØKKEL-SPØRSMÅL

Dersom sosialskulane og dei andre utdanningane i helse- og sosialsektoren blir innlemma i DH-systemet vil det føre til: samanslåing av ulike yrkesutdanningar, fellesforelesningar og felles grunnutdanning for ulike fag, færre lærarar i høve til studenttalet, kort grunnutdanning med omskolelingskurs, praksis sannsynlegvis som turnusteneste etter utdanninga... Heile utdanninga skal dikterast gjennom dei nye regionale styra der fleirtalet representerer stat, fylke eller bedriftsleingar. Studentrepresentantane, som er i mindretal saman med lærarane, skal godkjennast av departementet! Billeg og fleksibel arbeidskraft er målet til staten.

SV ER FOR DH-SYSTEMET!

Her er nokre døme: SV stemte for på Stortinget. I Oslo Faglege Samorganisasjon stemte SV saman med DNA for St.m. 17 (våren -75). På konferansen for utdannings-søkjande i haust, sa leiaren i DH-studentane sin interesseorganisasjon (SV-ar) at vi alle i realiteten var innfor DH-systemet, at vi måtte leggja ned kampen og konsentrera oss om fagkritikk. Han fekk støtte frå Morten Jørgensen (formann i Universitetet SV i Oslo og studentrepresentant i SV sitt faglege utval). På landsmøtet i FR gikk SV mot å stilla parolen «Nei til DH-systemet». I gruppediskusjonane hevda kjend SV-ar at «DH-systemet var ein praktisk realitet som vi ikkje kunne gjera noko med og at oppgåva nå er å påverka innifrå».

Dette er åpen sabotasje av det som er hovudsaka i kampen sosialstudentane fører i dag: For sjølvstendige skular, — mot innlemming i DH-systemet.

AVVIS NEDERLAGSLINA — TRAPP OPP KAMPEN MOT MELDINGA

SV-leiarane har i heile haust vore motstandarar av aksjonar og aktiv kamp, heilt frå dei lanserte parola om å «kreve klarhet» og «vente til vi har fått klart svar». Gjennom landsmøtevedtaket spreier dei aktivt dei same illusjonane om Stortinget som Hauglin våren -75. Dei hevdar at studentar kan ikkje streika og at aksjonane berre blir «perspektivløs aksjonsisme» om ikkje alle innfor helse- og sosialutdanninga er med.

BETRE REPRESENTANTAR FOR BORGARSKAPET ENN BORGARSKAPET SJØLV

Røynslene om St.m. 17 og St.m. 13 viser tydeleg av SV er eit borgarleg parti som er for DH-systemet. SV-leiarane har synt seg ærer dugande enn Kjølvs Egeland og Torbjørn Mork til å motarbeida og sabotera kampen til studentar og lærarar. (Sjå Hva Må gjøres nr. 1/77 også). Når Mork seier meldinga er bra er det få som trur han. Når SV seier: «Ta det med ro, alt går bra i Stortinget» og samstundes seier at dei er mot meldinga, er det enno mange som trur dei. Resultatet er det same, kampen blir nedlagt. Det er dette Lenin meiner når han seier at dei borgarlege arbeidspartier er betre representantar for borgarskapet enn borgarskapet sjølv.

SLUTT OPP OM AKSJONS-KOMITEANE!

Gjennom den sentrale aksjonskomiteen i Oslo er det blir sendt ut framlegg om hovudparolar for aksjonane i vår. Dess parolane avviser Stortingsmeldinga, seier klart nei til DH-systemet, går inn for sjølvstendige helse- og sosialskular — mot innlemming av desse skulane i DH-systemet, og mot snikinnføring av skular i DH-systemet.

Vidare blir det gjort framlegg om aksjonsveke 20.-25. mars med minst to dagars politisk demonstrasjonsstreik. Bruk røynslene frå dei vellukka aksjonane i haust. Fram for slagkraftige aksjonar!

Landsmøtet i FR viste: SV vil legge ned kampen mot stortingsmelding 13!

Før kamplina frå aksjonane i haust vidare!

„Vi er ikke dummere enn gutta, men vi har ikke rett til utdanning!”

— Hva synes dere om parolegrunnlaget som 8. mars-komiteen har lagt fram?

Berit: — Jeg synes plattformen er veldig bra. Den retter slaget mot alle former for kvinneundertrykking. Toget reiser den grunnleggende parola «Rett til arbeid» — Kvinnene kan jo ikke oppnå frigjøring så lenge de holdes utafor det samfunnsmessige arbeidet og lenkes til kjøkkenbenken. «Gratis daghjem til alle barn» og «6 mndr. svangerskapspermisjon med full lønn» er forutsetninger for at kvinner skal ha rett til arbeid. Med parola «Kamp mot bruk av kvinnene som salgsvare» retter vi et slag mot den ekstreme degraderinga av kvinnene i reklame, porno og prostitusjon. Alt dette er krav som tusenvis av kvinner slutter opp om.

ET SVIK Å IKKE REISE KAMPEN MOT IMPERIALISMEN

Turid: — Vi må huske at 8. mars er den internasjonale kvinnekampen. På kvinnekongressen i Mexico i -75 sa kvinnene fra den 3. verden det slik: «Den viktigste måten vi kan kjempe for kvinnefrigjøring på, er gjennom å delta i den kampen som våre folk fører mot imperialismen». På den internasjonale kvinnekampen ville det være et svik om vi ikke tok stilling for denne kampen.

Kristin: — Men imperialismen undertrykker ikke bare kvinnene i den 3. verden. Den er også vår fiende her i Norge. Tenk f.eks. på Askim gummivarefabrikk som ble flytta til Malaysia fordi det var billigere arbeidskraft og råstoffer der. Mange jenter mista jobbene sine uten sjanser til å få seg annet arbeid der de bor. Når kvinner i den 3. verden slåss mot det imperialistiske systemet, så slåss de også mot vår fiende.

Berit: — også på en annen måte er dette kamp mot kvinneunder-

Berit

trykking i Norge. Når Torild Skard så hånlig kritiserte kvinnene fra den 3. verden som «bare ville snakke om imperialismen og ikke om kvinnesak», så er dette en ny versjon av det reaksjonære synet at kvinner ikke skal beskjeftige seg med annet enn hjem, barn og mann. Annet er for vanskelig for henne. Dette godtar vi ikke. Kampen vår gjelder jo full deltakelse på alle områder av samfunns- livet. Dessuten, kvinner forstår godt hva imperialismen og fascisme er. Hva gjorde f.eks. kvinnene i Norge under den tyske okkupasjonen? Hva gjorde kvinnene i Vietnam og Kampuchea? Og hva gjør de kvinnelige studentene i Soweto? Det er ikke snakk om at de står på gata og ser på at de mannlige studentene slåss mot fascismen der.

KVINNER HAR IKKE RETT TIL UTDANNING

— Dere driver 8. mars arbeid på lærestedene. Hvordan mener dere at studentjenter er undertrykt?

Kristin: — Berit trakk fram «Rett til arbeid» som ei særskilt viktig parole. Kvinner har ingen slik rett i dag. De lenkes til hjemmet, og skyves ut og inn av

Hvordan er studentjenter undertrykt? «Hva må gjøres» har stilt dette spørsmålet til tre jenter som er aktive i 8. mars grupper på lærestedene.

Kristin

arbeidsmarkedet i takt med kapitalens behov for arbeidskraft. De brukes som reservearbeidskraft. Dette gjelder også akademiske jenter — også de er annenrangs arbeidskraft. Vi har vanskeligere for å få jobber enn menn. Vi tilbys dårligere lønns- og arbeidsforhold enn menn. Og vi tvinges til å ta ansvaret for hjem og barn.

Nå når den akademiske arbeidsløsheten skjerpes vil dette bli enda tydeligere. Jentene vil skremmes fra å skaffe seg en utdanning. Slik ser vi at fordi vi ikke har rett til arbeid så har vi heller ikke rett til utdanning.

Berit: Jeg er enig med Kristin i at vi ikke har rett til utdanning i dag. Hvorfor er det bare ca. halvparten av de kvinnelige studentene som fullfører utdanninga si? Og hvorfor tar jenter vanligvis kortere utdanning enn gutter? Fordi de er dummere? Eller kanskje fordi de er mer opptatt av «de nære ting» enn menn? Slik snakker de som forsvarer tingenes tilstand. For de som undersøker virkeligheten er ikke årsakene vanskelige å få øye på. Jeg vil nevne tre grunner som jeg mener er viktige: jenter har ikke rett til sjøl å bestemme når de skal ha barn! vi har ikke sjølbestemt abort. Mangelen på daghjem gjør at det nesten er umulig å studere samtidig som en har barn. Sist, men ikke minst viktig, så hindres mange jenter fra å ta seg en skikkelig utdanning p.g.a. den kvinnefiendtlige ideologien som sier at kvinns arbeid bare er et tilskudd til mannens! hun trenger ikke forberede seg på å være hovedforsørger.

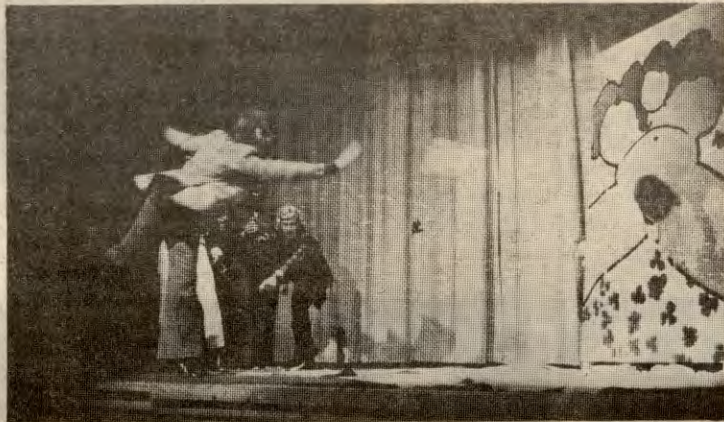
336 DAGHEMSPASSER PÅ 6000 UNGER!

Kristin: — Det Berit sier om daghjem er veldig viktig. Det er nesten umulig å studere samtidig som en har barn. For det første så er det fryktelig vanskelig å få dag-

hjemsplass. På Universitetet i Oslo er det 336 daghjemsplasser og de skal 6000 unger konkurrere om!

Berit: — på skolen min, sosialskolen på Økern, er daghjemssituasjonen enda mer grotesk. P.g.a. den høye gjennomsnittsalderen på skolen, så er det nesten en unge pr. student. Men ikke en eneste daghjemsplass!

Turid: — For de som er så heldige å «få» daghjemsplass så er åpningstidene et stort problem. Jeg synes det ei venninne sa om den tida hun gikk på Universitetet er illustrerende: Det hun huska best var at hun nesten aldri hadde undervisning, fordi undervisningstida var lagt utafor åpningstida på daghjemmet hvor ungen hennes var.

Et reaksjonært kvinnesyn har sterke tradisjoner blant borgerlige studenter. Her ser vi konservative studenter i Stockholm more seg.

På jus så vet jeg f.eks. at viktige eksamensmonduksjoner der eksamensstoff blir gjennomgått legges til ettermiddagen, altså utafor daghjemmets åpningstid, et semester og i åpningstida et annet semester. Det betyr at mange må utsette eksamen et semester.

Berit: — Vi studentjenter blir også diskriminert av de reglene som gjelder for Lånekassa. På sosialskolen er det mange jenter som er over 30 år. P.g.a. at de har stifta familie og fått unger så har de ikke kommet i gang før med utdannelsen. De hindres i å stå økonomisk uavhengig av den de er gift med på mange måter. De som er passert 30 får ikke grunnstipend. Er mannen i arbeid så får de ikke borteboerstipend. Mange får heller ikke lån p.g.a. mannens inntekt og formue.

KREV BARSLEPENGES!

Kristin: — Også på andre måter legger Lånekassa hindringer i veien for at jenter som har eller skal ha barn kan fullføre utdanninga si. Vi studentjenter har f.eks. ikke krav på barslepenges. Graviditet er ingen god grunn for å avbryte studiet, dvs. at du ikke har krav på

ekstra lån når du blir gravid. For ei venninne av meg førte det til at hun måtte ta eksamen i det semesteret hun fikk unge. Hun turde ikke ta sjansen på noe annet, ettersom hun visst at hun ikke ville få noe ekstra lån. Ungen tok mesteparten av tida hennes, og det førte til at hun fikk 3.5 til eksamen. Og hva slags jobb får du med det?

Berit nevnte mangelen på sjølbestemt abort som en av grunnene til at jenter avbryter utdanninga. Jeg vil føye til dårlig prevensjonsveiledning og dårlig veiledning om hva du skal gjøre for å søke abort. På Universitetet i Oslo er det et elendig tilbud på dette området. Vi har ett helsesenter som skal betjene alle studenter og ansatte på samtlige høyskoler i hele Oslo. Her

hvor det går mange tusen jenter finnes det ikke en eneste gynekolog! I fjor høst skulle jeg sette inn spiralen. Jeg kom i november og fikk time først i februar!

Personalet på helsesenteret sier til jenter fra 8. mars komiteen om har vært og snakka med dem at de fleste som går på helsesenteret er jenter, og at de fleste går der fordi de trenger prevensjon, hjelp til å få abort eller de har underlivssykdommer. Et viktig krav for oss jenter på Universitetet 8. mars blir derfor opprettelse av gynekologstilling på helsesenteret.

Turid

KVINNENE «GLEMTE» I HISTORIEPENSUMET

— 8. mars plattformen reiser kamp mot alle former for kvinneundertrykking. Hva med pensumet deres, sprer ikke det ofte et reaksjonært kvinnesyn?

Kristin: — Jo, absolutt. På historie kommer det til uttrykk ved at kvinner ikke er nevnt i det hele tatt! Etter å ha lest pensum sitter en igjen med et inntrykk av at kvinner aldri har utrettet noe viktig. Slik bygger pensum opp under kvinns annenrangs rolle i samfunnet.

Kvinnefronten på historie så det som en viktig oppgave å forandre på dette, og etter mye jobbing fikk vi pressa igjennom et særmen i kvinnehistorie som er eksamensgodkjent. Dette særmenet har fått kjempeoppslutning blant studentene. Men dette semesteret er undervisninga i emnet kutta ut. Dvs. det samme som at kvinneemnet i praksis er skjøvet ut. I 8. mars-gruppa har vi diskutert dette og vi vil mobilisere mange for å slå dette angrepet tilbake. Vi krever fortsatt undervisning i kvinneemnet!

Berit: — På psykologi, det faget jeg tok før jeg begynte på sosialskolen, blir det spredd mye tvil om «vitenskap» om kvinner. Det viktigste ideologiske redskapet som brukes for å hindre kvinner fra å stille krav om deltakelse i arbeids- og samfunnsliv er «Myten om den gode mor». Psykologien har bidratt flittig til å bygge opp under denne myten: barnet trenger én person, og denne personen må være kvinnen. En norsk barnepsykolog, A.-M. Duve, skriver f.eks. i boka «Barnets første leveår» (1972): «Like lite som han (faren) kan føde barn — like lite er det han gitt å være barnets tidligste tilknytningsobjekt».

Psykologien har også vært ivrig etter å vise hvor skadelig det er for små unger å være på daghjem.

Det er selvfølgelig alle jenters plikt å gi denne ideologien et skikkelig skudd for baugen, men jeg vil loppfprdre jenter som studerer psykologi om å gå i spissen for dette 8. mars.

Foreldre og ansatte: NEI TIL KOMMUNAL OVERTAGELSE!

Fra punktdemonstrasjonen Progressiv Front arrangerte 15. februar til støtte for aksjonen.

Oslo Kommune ønsker å overta de daghemma Student-samskipnaden i Oslo driver. Siden slutten av oktober har det pågått forhandlinger om dette.

Kommunal overtagelse vil bety en kraftig forverring for både de ansatte, foreldrene og ungene. Konkret vil kommunen redusere bemanninga på hver avdeling fra 3 til 2, og de som dermed blir «overflødige» skal sies opp. De ansatte vil samtidig bli nekta å benytte seg av de velferdstilbudene Samskipnaden driver, og de vil få redusert sommerferien sin med 2 uker. Kommunen vil også tvinge gjennom en kristen formålsparagraf i daghemma.

Dette har sjølsagt møtt sterk motstand blant de ansatte. 109 og

105 ansatte har skrevet under på en protest mot forhandlingene som pågår, og slått fast at de ikke godtar kommunal overtagelse. De har massiv støtte fra foreldrene i ryggen.

Også et medlemsmøte i studentersamfundet i oslo har vedtatt full støtte til aksjonen. Under debatten i forbindelse med dette, kalte forørig «K»UL den kampen de ansatte har reist for «en kamp for å forsvare privilegier»!

Foreldrene har nå sjøl satt igang ei underskriftskampanje mot kommunal overtagelse. Dessuten har Progressiv Front ved Universitetet i Oslo arrangert en punktdemonstrasjon til støtte for krava. Det blir sikkert flere aksjoner i tida framover. Støtt dem!

Herskerklassens **private** eiendomsrett til produksjonsmidlene er grunnlaget for all undertrykking, også kvinneundertrykkinga. I slavesamfunnet var slavekvinnene dobbelt undertrykt av slaveeierne. De ble f.eks. grovt seksuelt utnyttet av «sin herre». Kapitalismen «oppfant» ikke den særegne kvinneundertrykkinga. Men den herskende klassen, borgerskapet, har forstått å utnytte ideologien fra det gamle patriarkalske samfunnet til å undertrykke kvinnene også som kjønn.

KAPITALISMEN UNDERTRYKKER KVINNENE SOM KJØNN OG KLASSE

Kapitalismen har gitt kvinneundertrykkinga sin egen form. Kvinnene i de kapitalistiske landene blir f.eks. ikke utnyttet seksuelt på **samme** måte som i slavesamfunnet. Ikke desto mindre har kapitalismen gjort kvinnekroppen til en salgsvare, pornografi er blitt masseproduksjon, prostitusjon er blitt en industri. Også på dette området er det profitt å hente for borgerskapet. Samtidig fremmer denne groteske seksuelle utnyttninga et reaksjonært kvinnesyn. Det er en del av borgerskapets **kvinneideologi** som har en hensikt: Å få både menn og kvinner til å godta at hele kvinnekjønnet er **mindreverdige**.

Monopolkapitalen er **tjent** med å

undertrykke kvinnene dobbelt. Kvinnene har ikke virkelig rett til arbeid. Langt over halvparten av kvinnene deltar ikke i den samfunnsmessige produksjonen. Samtidig ønsker 70-80% av dem arbeid utafør hjemmet.

Flertallet av kvinnene er satt utafør den samfunnsmessige produksjonen. Samtidig fyller kvinnene kapitalismens behov for en stabil og billig arbeidskraftsreserve. Denne arbeidskraftsreserven er **stabil** fordi kvinnens arbeid ikke er annet enn **tilskudd** til mannens. Hennes hovedfunksjon er å ta seg av familie og unger. De **utbytende** klassene har opp gjennom historia lenket kvinnene til husslaveriet og arbeidet i familien. Det herskende kvinnesynet hevder at kvinnene som deltar i produksjonen er privilegerte, og dette synet har gjort det mulig å nekte 50% av befolkninga arbeid **uten** at de undertrykte klassene har gjort opprør.

Det er også **billig** for det kapitalistiske samfunnet å holde kvinnene som reservearme. Vi får høre at: «Kvinnene er slett ikke «arbeidsløse» når de ikke får jobb. Tvert i mot fyller de en enormt viktig funksjon, husmoryrket har stor verdi.» Og hun kan permitteres uten lønn og her slett ikke krav på arbeidsløshetsstrygd.

Kapitalismens dobbelte undertrykking av kvinnene står fast enten hun deltar i produksjonen eller

Etter den sosialistiske revolusjonen i Kina har kvinnene fått full rett til arbeid. Det omfatter også arbeid i yrker som vanligvis betraktes som «mannsarbeid». Her ser vi kvinner ansatt i bygge- og anleggsbransjen i arbeid i Peking.

UTEN SOSIALISME — INGEN KVINNE- FRIGJØRING!

Vi kommunister hevder at sosialismen er en forutsetning for full frigjøring av kvinnene. Men for mange er dette bare en påstand som ikke kan begrunnes.

I denne artikkelen finner du svaret på hvorfor det er slik, og eksempler på hva den sosialistiske revolusjonen konkret betyr for kvinnene.

Kvinneidealet før revolusjonen, «Miss Shanghai 1946». Konkurransen skulle frambringe penger til de lidende i den omfattende hungersnøden det året.

ikke. I begge tilfelle har kvinnene en mindreverdige og 2. rangs rolle i samfunnet og familien. Arbeidet hennes er bare tilskudd til mannens, lønna hennes presses lavere, og uansett må hun bære hovedansvaret for ungene og arbeidet innafør familien.

BARE SOAILISMEN KAN FRIGJØRE KVINNEN

Det er to viktige forutsetninger for full frigjøring av kvinnen, den private eiendomsretten over produksjonsmidlene må avskaffes, og kvinnen må sikres rett til likeverdig deltaking i den samfunnsmessige produksjonen. Drivkrafta i kapitalismen er å produsere for maksimal profitt. Dette er uforenlig med å sysselsette hele befolkninga, og gjør det også umulig med samfunnsmessig ansvar for ungene.

Bare sosialismen kan sikre alle retten til arbeid, også kvinnene. Under sosialismen er det arbeiderklassen som har herredømmet over produksjonsmidlene. Privateiendommen og den private tilegnelsen er avskaffa, og måler for all produksjon er å tilfredsstille folkets behov, materielt, sosialt, kulturelt osv.

Kvinnene utgjør halve befolkninga, og det er umulig å bygge sosialismen uten at de blir frigjort til samfunnsmessig arbeid og like-

verdige politisk og sosial deltaking. Framgang og utvikling for kvinnene betyr framgang og utvikling for sosialismen. Under kapitalismen er enhver framgang og utvikling for kvinnene en trusel mot kapitalismen.

Millioner av undertrykte kvinner har trukket denne lærdommen. De har stått og står sammen med sine menn og sloss mot imperialismen med våpen i hånd. Det gjorde kvinnene i Kina og Albania, i Vietnam og Kampuchva, og det gjør kvinnene i den 3. verden i dag. I kampen for den sosialistiske revolusjonen er det et spørsmål om seier eller nederlag om kvinnene blir mobilisert eller ikke. Lenin understreka dette da han sa: «Erfaringa fra alle frigjøringsbevegelser har vist at seieren i revolusjonen er avhengig av graden av deltaking i den fra kvinnens side.» Det er ikke bare slik at de undertrykte kvinnene trenger revolusjonen. Revolusjonen trenger også dem.

BORGERSKAPET FRYKTER KVINNEKAMPEN

Dette har og klassefienden forstått. Borgerskapet prøver på alle måter å utnytte den særegne kvinneundertrykkinga til å gjøre kvinnene til en støtte for seg. Borgerskapet forsøker å løsrive kvinne-

spørsmålet fra klasseundertrykkinga. Kvinnekonferansen i Mexico ble ifølge Toril Skard «ødelagt» fordi kvinneundertrykkinga ble blanda sammen med politikk. De samme klassekreftene kaller det «splittelse» når kvinnene 8. mars reiser kampen mot imperialismen og fascisme.

På samme vis forsøker borgerskapet å bekjempe sannheten om at sosialismen er forutsetninga for frigjøringa. De forsøker å framstille de enorme framskrittene for kvinnene i de sosialistiske landa som små og betydningsløse. Sosialismen gir ikke kvinnen noen «garantier», og de griper fatt i metafysiske forklaringer som skal «bevise» at kvinnen under sosialismen er «ekstremt undertrykt» fordi samfunnet er «kjønnsløst(!)». Dette er sjølsagt grov og reaksjonær forvrengning av forholda i de sosialistiske landa.

TREKK LÆRDOMMEN FRA DE SOSIALISTISKE LANDA

I Albania deltok 7000 kvinner aktivt i frigjøringskrigen. Dette i seg sjøl var en stor seier for den albanske kvinnen. Kvinnene hadde på den tida **ingen** rettigheter. Fienden gjorde iherdige forsøk på å splitte kvinnen fra den aktive frigjøringsfronten ved å kjøre fram føydale ideer om kvinnene. Derfor var det en hard kamp for alle disse kvinnene å **våge** å kjempe for sosialismen. Det var seieren i frigjøringskampen som la grunnlaget for kvinnefrigjøringa i Kina og Albania. Med ett slag fikk hun formell og juridisk likestilling.

I Kina og Albania ble så kampen reist for kvinnes deltaking i den samfunnsmessige produksjonen. Dette er en forutsetning for full frigjøring av kvinnen, og et prinsipp i

marxismen-leninismen. «Så lenge kvinnen sysler med husarbeid, vil stillinga deres fortsatt være innskrenka. For å oppnå full frigjøring av kvinnene og gjøre dem virkelig likeverdige med menn, må vi ha en samfunnsøkonomi, og kvinnene må **delta** i det allmenne produktive arbeidet. Da vil kvinnene få den samme stillinga som mennene.» Lenin om kvinnefrigjøring i 1919.

KKP og ~~Alb~~ har vist dette i praksis ved å gå i spissen for å sikre kvinnene retten til samfunnsmessig arbeid. I 1938 deltok bare 668 albanske kvinner i den samfunnsmessige produksjonen. I dag utgjør kvinnene omlag 50% av det totale antallet arbeidere i byene og på landsbygda.

I de sosialistiske landa har alle kvinnene virkelig rett til arbeid. De spiller ikke lenger en 2. rangs rolle i den samfunnsmessige produksjonen. Kvinnene er frigjort fra husslaveriet og ansvaret for barna. I de kapitalistiske landa er kvinnene lenka til husarbeidet og bærer hovedansvaret for barna **uansett** om de har arbeid utafør hjemmet eller ikke. Under sosialismen har samfunnet ansvaret for barneomsorgen. Dette har også enorm betydning for styrkinga og utviklinga av sosialismen. Den samfunnsmessige oppdragelsen av ungen er ei forutsetning for å bekjempe borgerlig innflytelse over ungene.

I Kina og Albania har kvinnene retten til arbeid, de er frigjort for mye av det private arbeidet. Men betyr dette at det ikke fins kvinneundertrykking? Nei, sjølsagt ikke. Det mangler enda en del på at kvinnene er likeverdige med mannen i **alle** sammenhenger og under **alle** forhold. I tusener av år er kvinnen blitt gjort mindreverdige, og det pågår stadig en kamp mot de reaksjonære restene av kvinnefiendtlig ideologi og politikk, mot inngrodde vaner og tradisjoner. Denne kampen er en del av klassekampen under sosialismen, en kamp mellom borgerlig og proletær ideologi. Den historiske forskjellen for kvinnene består i at de for første gang har statsmakta i ryggen i denne kampen og at de har en likeverdig økonomisk posisjon å føre kampen fra.

SV-PAMP SVERTER STUDENTENE BLANT FAGORGANISERTE!

SV-pampene i ledelsen for Norsk Studentunion har med rette blitt ankalga for å sabotere og motarbeide interessekampen blant studentene. «Ikke reis kamp mot dyrtida og annen forverring. Bare fagkritikk kan skape enhet med arbeiderklassen», har vært gjennomgangsmelodien.

Nylig hendte det noe som med uvanlig tydelighet avslørte at dette utelukkende er tomt prat!

«VÅR» REPRESENTANT!

Har du hørt om DUK? Hvis ikke, er det langt fra overraskende. DUK, eller De Utdanningsøkendes Kontaktutvalg som det egentlig heter, er et fellesorgan for de fleste interesseorganisasjonene for ungdom under utdanning.

Behovet for et slikt organ er stort, ikke minst for å styrke enheten mellom ulike grupper utdanningssøkende. Men i dag fungerer DUK i all hovedsak som et byråkratisk organ, og en hovedgrunn til dette er nettopp NSUs framtrede posisjon.

Men DUK gjør da noe, og i dette konkrete tilfellet hadde DUK fått en representant i «styringsgruppen» som skal vurdere organiseringa av Statens Lånekasse for Utdanning. Staten sysler nemlig med planer om en storstilt rasjonalisering av lånekassa, ikke til beste for de utdanningssøkende og de ansatte, men til beste for statskassa.

«Vår» representant i styringsgruppa er Per Telhaug, et kjent SV-medlem og mangeårig innehaver av ulike pampetjener i NSU. Og ingen skal i alle fall kunne anklage han for å ha noe særlig til overs for grasrota verken blant studentene eller i fagbevegelsen.

Dette er «ekspert-arbeid» har han sikkert tenkt, og i stille avsondret ro har han utarbeidet sitt eget lille «notat» som han seinere la fram i DUKs navn. Å konsultere medlemsorganisasjonene i DUK eller de ansatte i lånekassa har tydeligvis vært helt unødvendig. Sannsynligvis har han vel ment at de øvrige byråkratene i styringsgruppa har gitt ham opplysninger nok.

SPLITTER STUDENTER OG FAGORGANISERTE!

De ansatte i lånekassa har lenge gjennom fagforeninga arbeidet med planene om omorganisering. De har stilt en rekke krav som er i både de ansattes og de utdanningssøkendes interesser. De har understreka betydningen av at de ansatte og studentene står sammen.

Telhaugs «notat» er et åpent hån mot de ansatte i lånekassa, et glanseeksempel på hvordan en skal splitte studenter og fagorganiserte. Han støtter ikke et eneste av de ansattes rettferdige krav, og presterer samtidig å gå åpent mot flere av de viktigste. At han gjør det på vegne av DUK, og dermed de fleste studenter og skoleelever, gjør sjølsagt det hele enda verre!

Som svar på «notatet» fra Telhaug har Tjenestemannslaget i lånekassa sendt et brev til DUK og til medlemsorganisasjonene. De ansatte har «med meget stor skuffelse» mottatt notatet fra Telhaug, heter det, og DUK oppfordres til å trekke notatet tilbake.

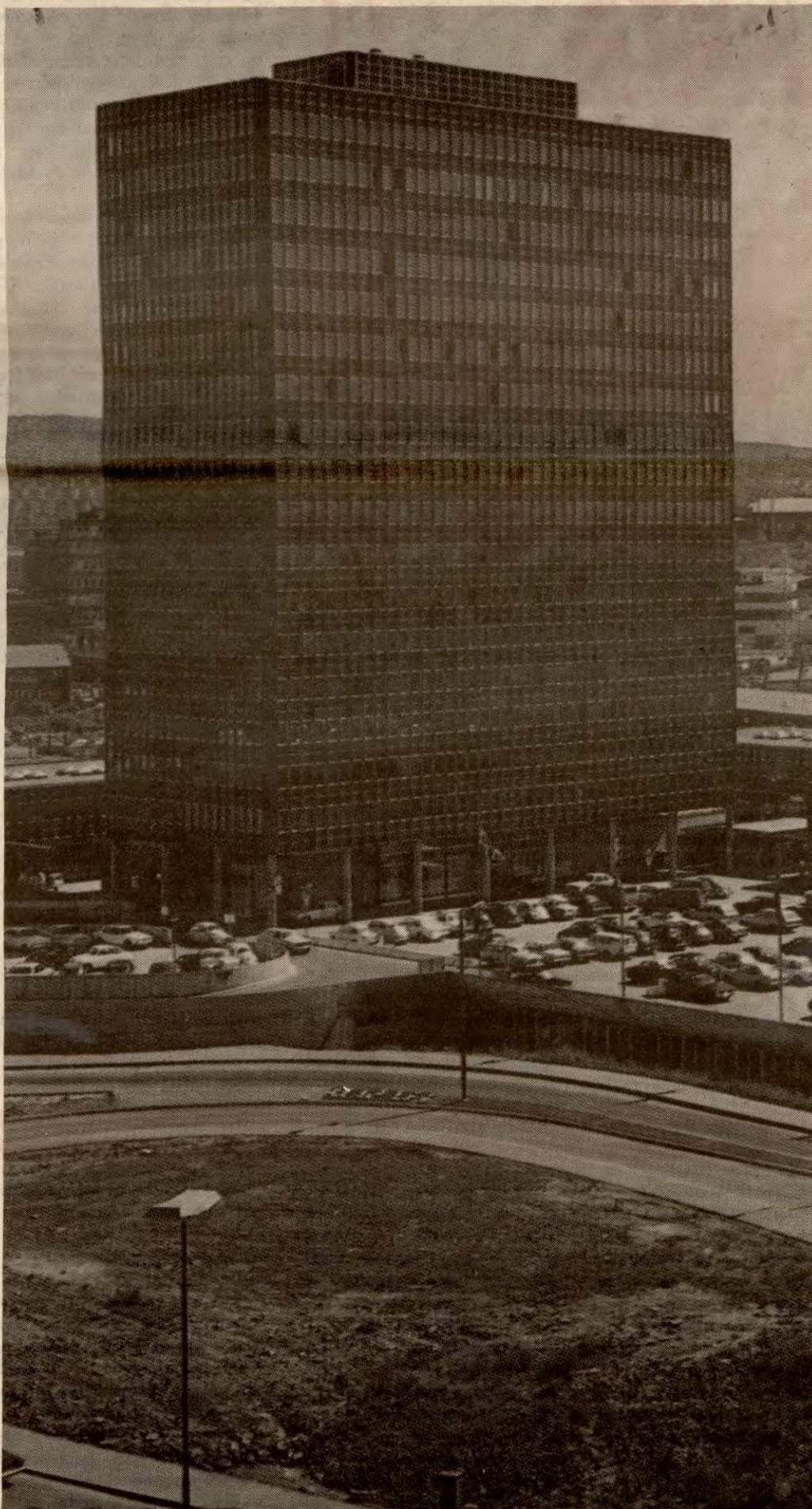
Brevet, som er gjengitt i utdrag et annet sted på denne sida, viser forøvrig klart at Telhaugs linje er mot såvel de ansattes som studentenes interesser.

Yrkesskoleelevenes og Lærlingenes interesseorganisasjon

reagerte raskt på brevet, og oppfordret de øvrige medlemsorganisasjonene i DUK til å ta avstand fra Telhaugs notat, trekke det tilbake og støtte de krava de ansatte i lånekassa har reist.

DUK skal ha opp saka på fellesmøte 1. mars. Progressive kan bare godta at alle disse krava innfris. Samtidig er saka en ny påminnelse om at vi trenger interesseorganisasjoner og tillitsmenn som virkelig slåss for de utdanningssøkendes interesser og som støtter parola: «Enhet studenter-arbeidere!»

«NOTATET» MÅ TREKKES TILBAKE!

De ansatte i lånekassebygget på Økern i Oslo har bittert fått erfare at også blant dem som kaller seg «marxister» finnes det studentrepresentanter som setter arbeidsfolks krav og interesser i bakerste rekke.

Utdrag fra brevet:

Vi trykker her utdrag fra brevet som Lånekassens Tjenestemannslag, LTL, sendte til DUK og DUKs underorganisasjoner.

«LTL har særlig merket seg at DUKs representant har foreslått utflytting av Lånekassens hovedkontor til Kristiansand S. og at de ansattes flytteplikt ikke må røkkes ved.

LTL velger å tro at DUKs representant har hatt liten eller ingen kjennskap til de ansattes forhold da notatet ble utarbeidet.»

«Ved å gå inn for utflytting av Lånekassen og ved å gjøre bruk av flytteplikten, vil ca. 300 mennesker bli revet opp fra sitt miljø. Ansatte vil måtte flytte fra venner, barn fra skole og kamerater.

I de senere år har det vært stadig større forståelse for kravet om at arbeidsplassene skal ligge der hvor folk bor, og ikke at folk skal måtte rives opp fra sine miljøer og flytte mot sin vilje når maktøverne ønsker å flytte arbeidsplassene.

Dette er et naturlig og sjølsagt krav. Ikke minst de utdanningssøkende har vært opptatt av dette, og vært snare til å gi uttrykk for sin solidaritet med folk som

tvangsflyttes fra sine hjemsteder p.g.a. at jobben flyttes.

Derfor er det med stor forundring at vi, de ansatte i Lånekassen, som befinner oss i en slik situasjon, konstaterer at DUKs representanter går i fremste rekke blant dem som ivrer for en utflytting av Lånekassen.

Vi spør derfor om dette er DUKs holdning til dette spørsmålet som berører vår livssituasjon på en så alvorlig måte. For oss er dette et spørsmål om solidaritet, og svært viktig for å få en nærmere avklaring på vår arbeidssituasjon.

«Vi vil også nevne at Lånekassen er en typisk kvinnearbeidsplass. Et stort antall av kvinnene er rundt 50 år. Dersom Stortinget følger DUKs råd om utstrakt bruk av EDB og at flytteplikten opprettholdes, vil disse kvinnene ha store vanskeligheter med å få seg ny jobb.»

«LTL vil tilslutt understreke at de forslag som DUKs representant kommer med, rammer de svakeste gruppene i Lånekassen, og spesielt kvinnene.»

Slik fordobler lånekassa lånet ditt!

STATENS LÅNEKASSE FOR UTDANNING

Beregning av fremtidig nedbetaling for LØPENR. 1

TERMIN-NUMMER	DATO	PÅLØPPE RENTER	RENTER FORFALLER MED	RENTE-SALDO	AVDRAG FORFALLER MED	LÅNESALDO
0	1.07.76			0.00		30000.00
1	1.10.77	2437.65	1280.00	1157.65	0.00	30000.00
2	1.04.78	975.06	1280.00	857.91	0.00	30000.00
3	1.10.78	975.06	1280.00	547.77	0.00	30000.00

47	1.10.00	140.76	140.76	0.00	1139.24	4330.21
48	1.04.01	103.68	103.68	0.00	1176.32	2014.65
49	1.10.01	65.46	65.46	0.00	1214.54	800.11
50	1.04.02	25.98	25.98	0.00	800.11	0.00

T O T A L E R I 33546.09* 33546.09* 30000.00*

DENNE NEDBETALINGSOVERSIKT FORUTSETTER UENDRET RENTESATS OG TERMINBELØP.

Tabellene over og under disse linjene sier mye om nødvendigheten av å reise kamp for å bedre de utdanningssøkendes økonomiske situasjon. «Nedbetalingsplaner» heter de, og det er sjølsagt Statens lånekasse for utdanning som har laga dem. Tabellen over gjelder et studielån på kr. 30.000, mens den under gjelder et på kr. 40.000.

Hva viser så disse tabellene? For det første viser de at tilbakebetalingstida for de to låna henholdsvis er 25 år og 25,5 år. Men de viser også at i løpet av denne tida har vi betalt tilbake mer enn dobbelt så

mye som det vi engang lånte!

På et lån på kr. 30.000 påløper det ialt kr. 33.546,09 i renter. Ialt tilbakebetales altså kr. 63.546,09! For et lån på 40.000 kr. blir rentene kr. 45.202,86, slik at samle innbetaling blir kr. 85.202,86.

Mange utdanningssøkende vil ende opp med langt større lån enn dette. For dem blir situasjonen ennå verre.

Bare vi sjøl kan forandre disse forholda. Slutt opp om kampen for en bedre studenøkonomi, støtt krava om høyere stipend og lavere rente!

STATENS LÅNEKASSE FOR UTDANNING

Beregning av fremtidig nedbetaling for LØPENR. 1

TERMIN-NUMMER	DATO	PÅLØPPE RENTER	RENTER FORFALLER MED	RENTE-SALDO	AVDRAG FORFALLER MED	LÅNESALDO
0	1.07.76			0.00		40000.00
1	1.10.77	3250.20	1700.00	1550.20	0.00	40000.00
2	1.04.78	1300.08	1700.00	1150.28	0.00	40000.00
3	1.10.78	1300.08	1700.00	750.36	0.00	40000.00

47	1.10.00	209.76	209.76	0.00	1490.24	4964.16
48	1.04.01	161.34	161.34	0.00	1538.66	3425.50
49	1.10.01	111.30	111.30	0.00	1588.70	1836.80
50	1.04.02	59.70	59.70	0.00	1640.30	196.50
51	1.10.02	6.36	6.36	0.00	196.50	0.00

T O T A L E R I 45202.86* 45202.86* 40000.00*

DENNE NEDBETALINGSOVERSIKT FORUTSETTER UENDRET RENTESATS OG TERMINBELØP.

HVA MÅ GJØRES

BOKS 2072, GRUNERLØKKA, OSLO 5

«K»UL OG «FIRER-BANDEN» : åndsbrødre på ytterste høyre

«Gnisten» nr. 1—77 inneholder en tosidens opprømt hyllest til de kinesiske renegatene. «Det er nettopp teoretiske skrifter fra deres hånd ... som har anvist retningen for den praktiske fornyelse av marxismen de kinesiske kommunistene inntil nylig har stått for.» En slik hyllest er aldri blitt formann Mao Tsetung eller Chou En-lai til del fra «KUL»s side. Den stilles i sitt rette lys, når «KUL» samtidig avviser den riktige tesen om at «Mao Tsetungs tenkning er marxismen-leninismen i vår tid» som et produkt av Lin Piaos forvrengninger av partilinja. «KUL» har aldri anerkjent formann Mao Tsetungs videreutvikling av marxismen-leninismen.

Masse møte kritiserer «4-banden».

BORGERLIGE SPEKULASJONER

Hele «KUL»-gruppas artikkel er et tynt oppkok av den borgerlige pressas spekulasjoner. Alt ved nyttårstider kunne «KUL» synge unisont med «Aftenposten» om at «det synes hevet over tvil at det bare er et spørsmål om tid før det kinesiske borgerskaps fremste representant — Teng Hsiao-ping — bringes til makten av den 'moderate' Hua Kuo-feng.» Det eneste som er her er «hevet over tvil» er at KUL trur det som står i borgerlige aviser.

«KUL» trur også de borgerlige avisene når de skriver at «oppgjøret» med «de fire» etter Maos død betegnet en borgerlig fløys angrep på en revolusjonær linje i

partiet». Dette er å si at borgerskapet har tatt makta i Kinas Kommunistiske Parti — at det er skjedd kontrarevolusjon — uten å våge å si det rett ut. For å «belegge» disse forvrøvlete borgerlige spekulasjonene kan ikke «KUL»-gruppa henviser til noen kinesiske kilder og er henvist til udokumentert mumling om at de «nye maktøverne» har lansert «en linje for forsert økonomisk vekst i Kina, for å omdanne Kina til en 'stormakt' i løpet av en tiårsperiode og for å 'skape kommunismen som et resultat av produksjonsvekst', som det nå offisielt heter.» «KUL»-gruppa bruker hermetegn på orda «stormakt» og «skape kommunismen som et resultat av produksjonsvekst» for å gi inntrykk av at

lederne av KKP noen gang har sagt noe slikt. Disse «sitatene» er simpel forfalskning og intet annet.

«MASSENE MERKER IKKE FORSKJELL»

For å bortforklare «4-banden» åpenbare isolasjon og de kinesiske folkemassenes åpenbare støtte til partiledelsen og formann Hua Kuo-feng kaster «KUL» skitt på de kinesiske folkemassene og fradømmer dem all politisk dømmekraft. Om det heltemodige kinesiske folket som har gjennomført en seierrik kulturrevolusjon og tallrike store linjekamper kan «KUL»-gruppa skittviktig fortelle oss: «... det er langt fra noe

flertall av Kinas millionmasser som vet hva ved personen Mao Tsetung og hans tenkning som er verd å beundre og holde i hevd. Det er fullt mulig for nye makt-havere å skifte politisk kurs uten at andre enn de mest klassebevisste arbeiderne i første omgang skjønner det.»

Dette er ikke bare en blærete bakvaskelse av de kinesiske folkemassene, men dessuten ganske tåpelig. Skulle ikke de kinesiske folkemassene evne å oppdage en kontrarevolusjon? (Mens «KUL» i Norge i sin klarsynthet skjønner det hele!) Skulle ikke de kinesiske massene etter kulturrevolusjonen og studiet av Sovjets erfaringer være langt bedre rusta til å avsløre en kontrarevolusjon enn de russiske

massene — som gikk til spontane streiker og protestdemonstrasjoner umiddelbart etter Krustsjøvs kupp på den 20. kongressen i SUKP? «KUL»-gruppa kaster skitt på massene for å bortforklare at 4-banden mangler enhver massestøtte.

OMFATTENDE POLITISK KRITIKK

«KUL»-gruppa stoler på borgerpressa og refererer ikke et ord av den omfattende politiske kritikk som er lagt fram mot de fire gjennom kinesiske nyhetsmedia. Vi kan her bare ta et par punkter.

Av kritikken går det fram at 4-gjengen gjennom sitt herredømme over viktige propaganda- og nyhetsmedia systematisk kjørte ut en fraksjonell avvikende innretning i den riktige kampanja mot Teng Hsiao-ping og høyretendensen han sto for. 4-banden prøvde å dreie kampanja mot «høyrevinden» til å bli ei kampanje retta mot flertallet av den ledende kaderen i partiet, og særlig mot Chou En-lai. De stilte parola om å «styrte alle» istedenfor parola om å isolere og avsløre de fåtallige høyre-elementene.

4-banden prøvde også å gi kampanja mot Teng ei feilaktig teoretisk innretning. Istedenfor å holde fast ved Mao Tsetungs linje med å gripe «klassekampen som nøkkelleddet» ville 4-banden stille «anti-empirisme» som nøkkelleddet. Som linje for kampen mot høyrevinden var dette en åpen revisjonistisk forvanskning. Tilmed som linje for teorien og filosofien var den feil og i strid med Mao Tsetungs tenkning, som systematisk betoner nødvendigheten av alltid å slåss både mot empirisme og dogmatisme. Mao Tsetung traff spikeren på hodet da han sa at kritikerne av empirismen sjøl var empirister.

I linja for den sosialistiske oppbygginga av økonomien avvek 4-banden fra linja med å «gripe revolusjonen og stimulere produksjonen». De snakka bare om «revolusjonen» men var helt uinteressert i å stimulere produksjonen og bedre massenes leveforhold. De anklaget alle som gikk inn for å utvikle produksjonen for å være tilhengere av den revisjonistiske «teorien om produktivkreftene». De fremma slagord av typen «heller et sosialistisk tog som kommer for seint enn et kapitalistisk tog i rute» — slagord som i virkeligheten angrep alle bestrebelser på å utvikle produksjonen og styrke økonomien.

4-banden tok utgangspunkt i Maos riktige kritikk av den revisjonistiske linja med å «producere seg inn i kommunismen». Mao slår fast at det er nødvendig å revolusjonere produksjonsforholda og overbygninga — både for å kunne opprettholde et proletarisk diktatur og for å utvikle produksjonen. Produktivkrefter og produksjonsforhold utgjør basis for den sosialistiske staten. Uten produktivkrefter kan det ikke fins produksjonsforhold. Uten utvikling av produktivkreftene er det fullstendig umulig å revolusjonere produksjonsforholda fra Kinas tilbakeliggende halvføydale forhold før revolusjonen til kommunisme. Mao Tsetung beskriver forholdet mellom produktivkrefter og produksjonsforhold nøye i «Om motsigelsen»:

«Det er riktig at produktivkreftene, praksis og den økonomiske basis allment spiller den viktigste og avgjørende rollen. Den som fornektet dette er ikke materialist. Men det må også erkjennes at slike sider som produksjonsforholdene, teorien og overbygningen under visse vilkår framtrer i den viktigste og avgjørende rollen. Når det ikke lenger er mulig for produktivkreftene å utvikle seg uten en forandring i produksjonsforholdene, spiller forandring av produksjonsforholdene en viktigste og avgjørende rollen.» (Skrifter i utvalg, Oktober, side 85.)

«KUL», derimot, er inspirert av 4-banden og snakker om «å gi omveltningen av produksjonsforholdene absolutt prioritet overfor utviklinga av produktivkreftene...» Å snakke om å gi den ene sida i en motsigelse «absolutt prioritet» er metafysikk av reineste vann. Å benekte produktivkreftenes betydning for produksjonsforholdas revolusjonering er pur idealisme. Metafysikerne og idealistene i «KUL»-gruppa er i sannhet tro elever av 4-banden!

Kritikken av 4-banden omfatter en serie andre punkter — bl.a. utenrikspolitikken, kulturen og undervisninga, jordbrukspolitikken, den personlige livsstilen osv. Alle som er seriøst interessert i å studere begivenhetene i Kina er henvist til å studere det materiale kineserne sjøl gir ut. «Gnisten» og «KUL» serverer bare et bleknet referat av CIA-spekulasjonene i «New York Times», og de som vil studere borgerskapets bilde av Kina finner det bedre hos opphavsmennene enn hos etterplapperne.

Fjale

EI UUNN- VÆRLIG BOK!

Mange har ventet på AKP(ml)s nye prinsippprogram, som ble vedtatt på partiets 2. landsmøte i november i fjor. Nå foreligger det i bokform, sammen med partiets vedtekter. Boka er på drøye 200 sider og koster bare 20 kr. Et kort foreløpig gjennomsyn bekrefter fullt ut at dette er ei bok alle progressive ikke kan klare seg uten.

EI VIKTIG DOKUMENT

Et kommunistisk partis prinsippprogram er et viktig dokument. Det gir uttrykk for den konkrete anvendelsen av marxismen-leninismen på de særegne forholda i hvert enkelt land.

Derfor er AKP(ml)s prinsippprogram ei sammenfatning av de oppgavene vi må løse på veien til et sosialistisk Norge, og de rammene vi skal arbeide innfor.

SJU HOVEDAVSNITT

Prinsippprogrammet inneholder sju hovedavsnitt. Det første tar for seg det kommunistiske partiet, og legger spesiell vekt på hva som skiller det ut fra de ulike

borgerlige partiene.

Deretter følger avsnitt om imperialismen og den proletariske verdensrevolusjonen, klassekampen i Norge og kampen mot opportunismen. Disse avsnitt behandler bl.a. kommunistenes holdning til en 3. verdenskrig, klasseanalyse av det norske samfunnet og en grundig analyse av opportunismen i arbeiderbevegelsen.

De siste avsnitt omhandler kommunistenes syn på de kampene arbeiderklassen og folket fører under kapitalismen, den sosialistiske revolusjonen og prinsippa vi må holde fast på for å sikre at et sosialistisk Norge

engang når fram til det klasselese samfunn, kommunismen.

STUDER OG SPRE PROGRAMMET!

Denne korte gjennomgangen viser at dette er et dokument som må studeres av alle progressive, ei bok en til stadighet vil ha bruk for i den politiske kampen og som en stadig vil vende tilbake til.

Derfor oppfordrer vi alle progressive, ikke bare til å studere programmet sjøl, men til aktivt å spre det til andre.

Det nye prinsippprogrammet er et kvasst våpen i kampen mot klassefienden. La oss sikre at mange tar det i bruk!

